

கலைச் சுவாகேள்

30
போ
L/PR

கலைச் சுவடுகள்

திருமறைக் கலாமன்றம்
238, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

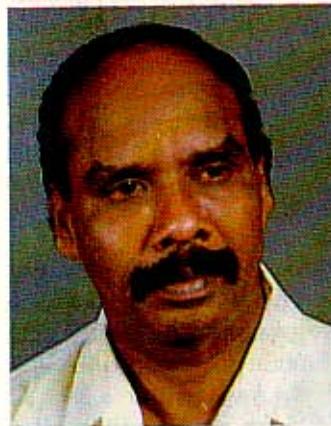
முதல் பதிப்பு : சித்திரை 1997
 அச்சுப் பதிப்பு : யுனி ஆர்ட்ஸ் பிளரவேட் லிமிடெட்
 கொழும்பு - 13
 வெளியீடு : திருமறைக் கலாமன்றம்
 விலை : ரூபா 100
 அட்டை அமைப்பு : எஸ். டி. சாமி
 பதிப்புரிமையுடையது:

திருமறைக் கலாமன்றம்
 238 பிரதான வீதி
 யாழ்ப்பாணம்

First Edition : April 1997
 Printed by : Unie Arts (Pvt) Ltd, Colombo - 13
 Published by : Centre for Performing Arts.
 Price : Rs. 100
 Cover Design : S. D. Samy

திரு. ஏ. வி. ஆனந்தன் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் முத்து உறுப்பினர்களுள் ஒருவர். அவர் ஓய்வுநேரச் சிற்பி மட்டும் அல்லர்; பல் கலை வஸ்துனர். தாம் எடுக்கும் முயற்சிகளைத் திறம்பட நிறைவு செய்யவர். அவர் மரத்தில் உளி கொண்டெழுதிய சிற்பக் கவிதைகளுக்கு செந்தமிழ் மொழி கொண்டும் விளக்கங்களை வரைந்துள்ளார். இவற்றைக் “கலைச்சுவடுகள்” என்னும் தலைப்பில் வெளியீடுவதில் திருமறைக் கலாமன்றம் பெருமையடைகிறது.

வெளியீட்டு பிரிவு
 திருமறைக் கலாமன்றம்
 யாழ்ப்பாணம்

சிலை செதுக்கிய சிற்பி

"மன்னினும், கல்வினும், மரத்தினும், சுவரினும்
கண்ணிய தெய்வதம் காட்டுநர் வகுக்க"

என்ற மணிமேகலை வரிகள், மாண்ட வீரனின் உருவம் தாங்கிய வீரக்கல் நடும் பழக்கம் இருந்த சங்க காலம் தொட்டு, கருங்கற் சிலையிலும், கல்விலும் இசை கண்ட மன்னர் ஆட்சியூடாக சமகால நிகழ்வுகளை, மெழுகிலும் மரத்தினும், அரக்கிலும், கல்விலும் உருவ வடிவங்களில் சமைக்கும் இன்றுவரை, சிற்பக்கலை - மூவளவைக் கூறுகளால் உருவம் அமைக்கும் அழகுக்கலை - தமிழர் கலைகளில் நுன்னமை மிக்க ஒன்றாக விளங்கி வருவதை உணர்த்துகின்றன.

திரு. எ. வி. ஆனந்தன் திருமறைக் கலாமன்றம் தொடங்கிய அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் நடிகளாகவே அறிமுகமானவர். அன்று இறைகன் இயேகவின் பாத்திரத்தை நடிப்பதில் அவருக்கு இணை அவரேதான். இன்று அதே திருக்குமரனை மரத்துண்டுகளினுடோக அற்புதச் சிற்பமாகச் செதுக்கி, பார்ப்போர் வியக்கும் வண்ணம் தத்ரூபமாகப் படைக்கின்றனர். அவரது கைபடும் மரத்துண்டுகள் பேக்கின்றன. அவரது உளி தொடும் மரக்கட்டைகள் இசை பாடுகின்றன. விஸ்வாமித்திரரின் தவம் குவைந்த நிலையும், அரிச்சந்திர மன்னனின் ஆண்டுத் தோற்றமும், சுருந்தலாவின் சித்திர நடையும், சமகால நிகழ்வுகளின் அச்சமும், அவையும், அழகையும் நம் எல்லோரையும் ஈர்க்கும்; மனிக்கணக்கில் அவை பற்றிச் சிந்திக்கவும் வைக்கும்.

ஆனந்தன் அவர்கள் 1946 ன் இறுதிப் பகுதியில் இலங்கையின் வடபுலத்தில் மல்லாகம் என்னும் கிராமத்தில் ஒரு கலைக் குடும்பத்திற் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியைக் குளமங்கால் றோ.க. வித்தியாலயத்திலும், தொடர்ந்து திருமலை புனித சவேரியார் வித்தியாலயத்திலும் முடித்துக் கொண்ட இவர், வர்த்தகத்துறையில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். தமது பாடசாலைப்

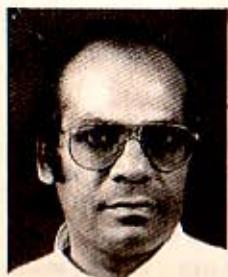
பருவத்திலேயே மாவேஸல, கட்டட வேலை, சிறு கைத் தொழில்கள் போன்றவற்றில் இவர் காட்டிய ஆர்வம் அவரது தொழில் முயற்சிகளுக்கு உதவியது. ஆனந்தன் ஒரு இறைபக்தி நிறைந்த தொண்டன், தொழில் முதல்வன், நடிகன், பாடகன், இசைக்கருவி மீட்பேன், கவிதைகள் யாப்போன், வர்த்தகத்துறையில் வித்தகன், பல தொழில்களைத் துறை போக்கு கற்றவன், நாடகத்துறையில் பிரமாண்டமான கணக்காவர் நாடக மேடைகளை அழுகு நிர்மாணிப்பவன், காட்சியமைப்பாளன், படவரைஞன், இன்று மரத்தால் உருவங்களைச் சிற்பயாகச் சமைக்கும் அற்புதச் சிற்பி.

1995ல் திருத் தந்தை இரண்டாவது அருளப்பு சின்னப்பர் இலங்கைக்கு வருகை தந்த போது பளை மரத்தினாலான ஆனந்தனின் கைவண்ணத்தில் உருவான சிற்பம் ஓன்று மிகவும் தத்துப்பமாக செதுக்கப்பட்டு வடபுலத்து திடிப் பக்கள் சார்பில் அவருக்கு அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. எமது மக்களின் துண்பச் கைவகையையும் அதைக் காண வந்த திருத்தந்தையின் உருவமும் கொண்ட அந்தச் சிற்பம் இன்று உரோமாபுரியிலுள்ள வத்திக்கான் கலைக் கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருப்பது நம்மவர்க்கெல்லாம் பெருமை தரும் செய்தி.

உலகப்புகழ் பெற்ற மைக்கல் ஆஞ்சலோ போன்ற சிற்பிகளினால் செதுக்கப்பட்ட சிலைகள் உலகின் பல பகுதிகளில் கலைக் கூடங்களில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பார்ப்போரைச் சிந்திக்கவைத்தும். கைவகைவைத்தும் பாராட்டைப் பெறுகின்றன.

எமது மன்னின் மைந்தன் சிற்பச் செல்வன் ஆனந்தனின் படைப்புக்களையும் உலகாவிய முறையில் வெளிநாட்டவரும் பார்த்துப் பயன் பெற வேண்டும். அவரது படைப்பாற்றல் உலகெங்கும் அறியப்படவேண்டும். அதையிட்டு எமது மன்னும், மக்களும், நாடும் பெருமைப் பட வேண்டும் என்பதே எமது அவா.

சிற்பக் கலைஞரும் கவிஞருமாகிய திரு. ஏ.வி. ஆனந்தனது ஆக்கங்களை யாழ் திருமூறைக் கலாமன்றம் கலைச்சுவடுகள் என்ற பெயரில் நூலாக வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறது. எழுத்தின் மரச்சிற்ப வரலாற்றின் முதலாவது கவடாக வெளிவரும் இப்படைப்பு மேலும் பல கலைப் படைப்புகளுடன் பல சுவடுகள் பதிக்கும் என எண்ணுகிறோம்.

அருள் திரு நீ. மரியசேவியர் அடிகள் இயக்குனர், திருமூறைக்கலாமன்றம்

ஆசியாரை

மேதகு வண. தோமஸ் சௌந்தரநாயகம் ஆயர், மாற்ற மறை மாவட்டம்

சிற்பி ஏ.வி. ஆனந்தனின் சிற்பங்களைச் காணும் போது சொல்லில் விளக்க முடியாத ஒரு பாவசம் தோன்றுகிறது. மிக நூட்பமான, நுணுக்கமான படைப்புக்கள் ஓவ்வொன்றும் ஓவ்வொரு கதையையும், காவியத்தையும் கண் முன் கொணர்ந்து நிறுத்துகின்றன. இப்படியொரு அற்புதக் கலைஞர் எம்முடன் இருப்பது மலிப்ப்சி பெருமை தரக்கடியது. அவருடைய படைப்புகளினுடாக அவரது அடிமானதில் பதிந்துள்ள அறிவு, ஆற்றல், விவேகம், பொறுமை என்பன வெட்ட வெளிச்சமாகத் தென்படுகிறன.

விவிலியத்திலும் இலக்கியத்திலும், சமயங்களிலும் எம் கலை கலாசாரங்களிலும் அழிந்து, மறைந்து போகும் எம்மவரின் நினைவுகளையும் கண்ணால் காணாத பல “மனித நேயங்களுக்கப்பாலும்” சென்று தன் கலைப்படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். சமகால நிகழ்வுகள் யாவும் அவரது படைப்புகள் மூலம் கண் முன்னே அப்பட்டமாக மிகத் தெளிவாகத் தென்படுகின்றன.

சிற்பி ஆனந்தனின் படைப்புக்கள் பல்லுவகுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டுக் கலைக் கூடங்களிற் காட்சிக்கு வைக்கப்பட வேண்டியன. அவரது புகழ், எமது மன்னின் புகழ், அது உலகம் பூராவும் பரவ வேண்டும். சிற்பச் செல்வன் ஆனந்தன் நீழீ வாழ்க், அவரது கலைப்படைப்புக்கள் இன்னுமின்னும் தொடர வேண்டும் என எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

நின் கீர்த்தி விசும்பில் ஒங்கும்

25. 01. 1997 அன்று யாழ் திருமறைக்கலா மன்றத்திலே நடைபெற்ற கலைஞர் ஏ.வி. ஆனந்தனின் கண்காட்சியைப் பார்வையிட்ட கவிஞர் யாழ் ஜெயம் அவர்களால் பாடப்பெற்ற கவிதை

ஆயிரத்துத் தொழுயிரத்துத் தொன்னூற்றேழாம்
ஆண்டளர்ந்த தைத்திங்கள் நான்காம் வாரம்
தூயதிரு மறைக்கலா மன்றத் தோர்கள்
துறைபழுத்த தலைச்சிற்பக் காடசியூடே
ஆயபயன் அழகினிமை அமைதி பொங்கும்
ஆனந்தக் கடலிலைடேயே அமிழ்ந்தே நீந்தித்
தோயவைத்தார் சுவைவிருந்தின் மகிமை சூறத்
துடிக்கிண்றேன் கையளவே இதயங் கொண்டேன்.

ஆனந்தா கலையுலகின் பேரானந்தா
அற்புதனே கற்பகமே நின்னெனப் பெற்றாள்
தேனைத் தான் கலையழுதாய் முலைக் கண்ணேந்தித்
தெவிட்டாதே புகட்டினளோ? நீயருந்த
வானத்தான் தாம்படைத்த வளங்களைல்லாம்
வயிறாரக் கொள்மகனே என்றிட்டாளோ?
ஞானமலர்த் துணைக்கரங்கள் செய்த விந்தை
ஞாலமெலாம் வீசுமிளங் காற்றே பேசும்

பிளங்கெதறிந்த மரத்துண்டம் கையிலேந்திப்
பெற்றெடுத்த குழந்தையைப் போல் அரவணைத்தே
உளங்களிலே மெளங்கத்தின் மழலை பேசி
உயிருட்டி உலகத்தோர் புகழைச் சூட்டி
எழுந்தோடி நடமாடிப் பாடவைக்கும்
இரசவாத் வித்தைகளைக் கற்ற செல்வா
வளர்ந்துயரும் கலைநிலவே கரங்கள் தாங்கும்
வல்லபங்கள் சொல்லவொரு வார்த்தையுண்டோ?

பூவிலகிற பலகோடி இன்பந் தேடிப்
 புதையவினை அகழ்ந்தெடுத்தே பூப்பார் போல்
 தாவிமணம் அற்றவன் நீ வாழ்வுக்காகத்
 தவந்திடந்தே கரையேறத் தவிப்போர் தங்கள்
 ஆவியுடல் கண்டுருசிச் சிற்பஞ் செய்யும்
 அரும்பணியே கரும்பெனவே கவைத்ததாலோ
 நாவிழுந்தார் பேசுமொழி மெய் வண்ணங்கள்
 நாவிலத்தோர் கண்டுணரப் படைத்தாய் நன்பா

 வாய்மை வழி நன்றியொளி கற்பிள் வாகை
 வற்றாத கருணை விழிச் சால்பினோடே
 தாய்மையுளப் பாசுமெலாம் தவழுக் கண்டேன்
 தமிழ்முதக் கலைக் கோவிற் காவியங்கள்
 தாய்மையுடன் வடித்தவுயிர்க் காதை பாடித்
 துள்ளி வரும் கொள்ளலையெழிற் செழிப்புக் கண்டேன்
 சேயினுளப் பாங்குமிழும் திருமுகங்கள்
 சிந்தையுவந் திடச்சொரியும் சிரிப்புச் கண்டேன்

 மங்கலப்பொன் மனைமாண்பின் மங்கை நல்லார்
 மாமனிதர் குருமுவிவர் மனிதர் வீரர்
 பொங்கு புகழ்ப் புரவலர்கள் இன்பச் செந்தேன்
 பொழுகின்ற மொழிநாத் இசைவால் வார்கள்
 கங்குலையே பகலாக்கும் கவிபின்வாணர்
 காவடியின் சேவடி யோர் நடனமாதற்
 எங்கெங்கே பிறந்தாலும் செங்கைக் குள்ளே
 எடுத்தழுகு படைத்தகவை வளமுங்கண்டேன்

 கண்ணெதுபே காலருகே கையின் பாங்கே
 கானகத்தே வானகத்துக் காடசியாகும்
 வண்ணமுறும் புள்ளினங்கள் விலங்கினீட்டாம்
 வரலாறு தனிலேறி வளர் செல்வப்பகள்
 என்மனதில் முகிழ்ததெழுந்தே இனிமை தேக்கும்
 எண்ணற்ற கற்பணகள் எல்லாம் தேடி
 விண்ணகத்தோன் தந்த கொடை விற்பன்வத்தால்
 விருந்திட்டாய் நின்சிர்த்தி விகாப்பிலோங்கும்.

உட்புகு முன்....

கலைஞர், கவிஞர் ஆனந்தன் அவர்களின் கலைச்சுவடுகள் என்றால் இவ்வாக்கத்தைப் பார்த்தேன், பழத்தேன் ஏசித்தேன், ருசித்தேன்.

கவிதை அது கருத்தின் வேகமான வாகனம். உயிரின் உள்ளோட்டம், உறைந்து உருத்துப்போன உள்ளங்களையும் ஊடுருவிச் சென்று ஓர் இயக்கத்தை முடுக்கி விடும் ஜீவசக்தி. விழிப்புள்ள வீராளத்தின் ஜோதியிக்க பின்சாரா நிலை மின்னல் எனக் கவிதைக்கு வரைவிலக்கணம் தரப்படுகிறது.

என் அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய மாணவன் ஆனந்தனின் கவிதைகளிலும் பேலே தரப்பட்ட அழகு நடனம் பிரதிபலிக்கின்றது.

அவருக்கு இயல்பாகவே இறையருளாற் கைவந்த சிற்பக் கலையின் ஆத்மகீதமாய் இசைநாதம் எழும்புகிறது. பட்டை தீட்டிய வைரம் போலத் தொட்ட இடமெங்கும் பட்டொளிவீசிப் பரிமளிக்கிறது.

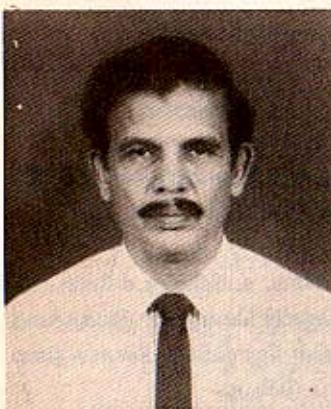
இரசம் ததுப்பி நிற்கும் திராட்சைக்கனிபோல் இனிய யதுவூறிப் பூரித்து நிற்கிறது. இவை உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. கலையுள்ளம் கானும் கற்பணக் கணவுகள் தலை நிபிர்ந்து கானம் பாடுவதைக் கவிதைகளின் ஊடாக அவரது சிந்தனைகள் சிறகடித்துப் பறப்பதைக் காய்தல் உலத்தலின்றி ஆய்தல் செய்வோர் அநுபவிக்கலாம்.

நாட்டன் பொற் சுரங்கமும் பூமியின் சாரமுமான ஆனந்தன் சிற்பக் கலையின் மன்னன். பொன்மலர் நறுமணம் பெற்றவாறாய் சிற்பஞானத்துடன் கவிதை ஞானத்திலும் பெற்றிருக்கும் போற்றவைப் பாராட்டுகிறேன். மனமார வாழ்த்துகின்றேன்.

ஆயாநும் புசுமும் நீட் ஆனந்தா வாழ்க வாழ்க :

வாழ் ஜெயம்

கலாந்தி க. குருராசா
செங்கையாழியான்
பதிவாளர், மாற். பல்கலைக்கழகம்
மாற்பாணம்.

திரு. ஏ.வி. ஆனந்தன் அவர்களின் சிற்பங்களில் காணப்படுகின்ற உணர்வுபூர்வமான தனித்துவத்தை கண்டு மெய்மறந்தவன் நான். இந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட அவலச் சூழ்நிலை காரணமாக நமது பார்ப்பாய கலை கலாசாரங்கள் படிப்படியாக அழிந்து மறைந்து போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தைச் சிற்பக் கலைஞர் ஆனந்தனின் சிற்பங்கள் நிக்கிலிட்டன. அவருடைய சிற்பங்களை முழுமையாகப் பார்வையிடுகின்ற ஒரு அரிய பாக்கியம் எனக்கு கிட்டியதன் பேராக அவரது ஆற்றலையும், அவர் உணர்ந்த சமூகவெளிப்பாடுகளை அரிய இந்தச் சிற்பங்களுக்கூடாக வெளிக்கொணர்கின்ற திறமையையும் உணர்ந்து கொண்டேன். அவரிடத்திலிருந்த கலைப் பொக்கிழங்கள் பல அண்மைக்கால இடம்பெயர்வுகளின் போது மறைந்து அழிந்து விட்டன என்ற செய்தி தூதிர்ஷ்டவசமானது. அவரிடம் கைவசமுள்ள எஞ்சிய கலைப்படைப்புகளைப் புகைப்படமாக்கிப் புத்தகவடிவில் கொண்டு வந்தால் ஓரளவுக்காலது அதை ஓர் அழனமாகப் பாதுகாத்து, வருங்கால சந்ததியினருக்குக் கொடுக்க முடியுமெனக் கருதுகின்றேன்.

சிற்பங்களாக ஆவை விளங்கும் பொழுது அவற்றில் இருந்து புலப்படுகின்ற மூப்பரியான அர்த்தங்கள் புகைப்பட வடிவத்தில் எவ்வளவுதாரம் சிற்பாக அமையுமென்ற ஐயப்பாடு இருந்தாலும், அவரின் சிற்பங்களைப் பார்த்து இரசித்து, உணர்ந்து திருப்திப்படுகின்ற வாய்ப்பு கிட்டாதவர்களுக்கு இவ்வாறு புகைப்படங்களின் பதிப்பாக வெளிவரும் நால் திருப்தியையும் வியப்பையும் தருமென நம்புகிறேன். எனவே “கலைச்சுவடுகள்” என்ற பெயரில் அவருடைய சிற்பப் புகைப்படங்களை சிறியதொரு ஆக்க நூலாக வெளியிட எடுத்த முடிவு

பாராட்டுதலுக்குரியது. கணகவரும் வர்ணப்படங்கள் கலை ரசனை சிறிதும் குன்றாது தரமான பதிப்பாக வெளிவருகிறது. இச்சிற்பங்களுக்குரிய கலைத் வடிவிலான விளக்கங்கள் சிற்பக் கலைஞர் ஆனந்தன் அவர்களாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவே ஆக்கத் திறன் மிக்க இந்தச் சிற்பக் கலைஞரின் “கலைச்சுவடுகள்” என்ற நூல் காலத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யுமென நம்புகிறேன். ஒவியர் மாற்கு, சிற்பி மாணி, கவிஞர் யாழ் ஜெயம் ஆகியோரது விமர்சனங்களுடன் கூடிய இந்த நூல் மேலும் பல சிற்ப - புகைப்படங்களுடன் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமென ஆஸ்சப்படுகிறேன். இந்த நல்ல பணியைச் செய்த சிற்பக் கலைஞர் ஆனந்தன் அவர்களையும், இந்த நலைச் சிறந்த நிலையில் மக்கள் முன் கொண்டுவரும் திருமறைக் கலாமன்றத்தினரையும் பாராட்டுகிறேன். சிற்பக்கலைஞர் ஆனந்தனின் கலைத்துவப் படைப்புகள் நமது கலாசாரப்பாரம்பரியத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகும்.

ரமஸ்வாமி
கலைப் பகுதி அதிகாரி
கல்வித் தினங்கள்களம்,
மாற்பாணம்

திரு. ஏ.வி. ஆனந்தன் அவர்களுடன் கலைத்துறையில் நீண்ட காலத் தொடர்பு எணக்குண்டு. ஒரு பெருந்தொழிலிப்பாக இருந்த இவர் கலைத்துறையுடன் பொழுது போக்காக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் கடந்த பத்து வருடங்களாக தனது பொழுதை சிற்பத்துறையில் ஈடுபடுத்தினார். அதாவது நமது நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த குழ் நிலை காரணமாக பல நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளர்களைக் கொண்டியங்கிய அவரது தொழிற்சாலைகள் இழுத்து மூடப்பட்டன. இவர் பெரிதாக உழைத்துப் பெரிதாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்.

இதை நான் அவரது நண்பன் என்ற முறையில் நன்கறிவேன். இந்த வெறும் பொழுதை அவர் பயனுள்ள நல்ல வழியில் பயன்படுத்தி உள்ளார். அவர் ஒரு நல்ல உதாரணர். சுதந்திர சுயாத்தி, உள்ளார்ந்தமான வெளிப்பாட்டுக்குச் சூழ்நிலை தடையல்ல என்பதை நிறுபித்துக் காட்டியுள்ளார். கடந்த பத்து வருடங்களில் எதிர்பாராத அளவில் அதிக சிற்பங்களைப் படைத்துள்ளார். இவருக்குக் குரு என்று சொல்லக் கூடியவராக யாரும் இருந்தாக நான் அறியவில்லை. தொழில் ரீதியாக கதவுகள், தளபாடங்கள் போன்றவற்றில் கொத்து வேலைப்பாடுகள், செடி கொடிகள், அன்னப் பறவைகள் போன்ற புடைப்புச் சிற்பங்கள் (Relief) இவரால் வியாபார ரீதியாக முன்னர் செய்யப்பட்ட ஆதாரத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, பின்னர் பூப்பியானத் தோற்றுக்களைத் தானே தளக்குரிய பாணியில் அவைகளைப் படைக்கத் தொடங்கினார். இதற்கு உறுதுணையாக இவரது வெளிநாட்டுக் கலைப்பயணம் அமைந்திருந்தது என்பதை நான்றிவேன். இந்தியாவின் கலைக் கோவில்கள், சிங்கப்பூர், பாங்கோக், ஹெநாங்காங், சீனா, நெஹவான் போன்ற கிழக்கு நாடுகளிலுள்ள கலைக் கூடங்கள் அவரைக் கவர்ந்து ஓர் உந்து சக்தியைக் கொடுத்துள்ளன. அவைகளின் தாக்கங்களைக் கூட இவரது சில படைப்புக்களில் நான் கண்டேன். இவர் கட்டுவனால் கண்ட கலையுடன் பேறும் கலை சம்பந்தமான நால்கள், கலைஞர்களுடன் அந்தியோன்னியமான, பரஸ்பரமான கருத்துப் பரிமாற்றங்களை மூலதன்பாக்கி தன்னிடத் தானே அபிவிருத்தி (Develop) செய்து கொண்டார்.

ஆரம்பக் காலங்களில் மிகவும் அழுத்தத் தன்மையுடன் காணப்பட்ட இவரது படைப்புக்கள் போகப் போக ஒர் உபிர்த்தன்மைப்படவதை அவதாரிக்க முடிகிறது.. சிற்ப ஆக்கங்களில் வளைவு, நெனிவுகள், உளியின் வேகமான ஒட்டம், வரிகள் போன்றவை ஒரு விதமான உயிர்த்தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றன. இவரது படைப்புக்களான மேளவாத்தியக்காரர், காவடி ஆட்டம், உரவிடிக்கும் பெண்கள் போன்றவற்றில் இவற்றைக் கூடுதலாக அவதாரிக்க முடிகிறது. இவரது பாலன் குடில் சிற்பத்தில் இவர் எப்படிக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார் என்பது எனக்குப் புரியும். பணைமரத்தில் செதுக்கப்பட்ட முகம் போன்ற மிகவும் கடினபான ஊடகங்கள் மாங்களின் அடர்த்தித் தன்மை போன்றவற்றுக்கேற்ப ஆயுதங்களைக் கூட அவரே செய்து வழவழைத்துச் செதுக்குவதும் அவரது திறமை.

ஒரு கலைஞர் மக்களுக்கு எதைச் சொல்ல விரும்புகிறான் என்ன கருத்தை முன் வைக்க முயற்சிக்கிறான் என்பது முக்கியமான அம்சமாகும். கருத்துக்கள் பயனளிக்க வேண்டும். இந்த வகையில் ஆனந்தன் இதை நன்கு புரிந்து செயற் பட்டுள்ளார். சமய இலக்கிய, இதிகாசங்களையும் அழிந்து, மறைந்து கொண்டு போகும் எம் கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியங்களையும் சமகால

நிகழ்வுகளையும், சில இடங்களில் மனித நேயங்களுக்கு அப்பாற் சென்று கூட, உதாரணத்துக்கு எவும்புக் கூட்டுடன் கூடிய ஒர் இளம் பெண்ணின் உருவும், இடம் மாறிய உறுப்புக்கள் போன்றவை. இவை நல்ல கருத்துக்களைக் கொண்ட சிறபங்கள். இன்னும் இன்னும் இவர் அதிகமாகப் படைக்க வேண்டும் என நான் எதிர்பார்க்கிறேன்; அவர் படைப்பார் எனவும் நம்புகிறேன்.

கடந்த பத்துவருடங்களில் நம்ப முடியாத அளவுக்கு இவ்வளவு சிறபங்களைச் செய்த ஆனந்தன் மேலும் பல புதுப் புதுப் படைப்புக்களைத் தருவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவரது படைப்பின் வேகம், இன்னும் பத்து வருடங்களில் இவர் ஒரு சர்வதேசப் புகழ் வாய்ந்த சிறபியாகத் திகழ்வார் என்பதில் எனக்கு எள்ளனவும் சந்தேகமில்லை.

இவர் மேலும் மேலும் முன்னேற வேண்டும். இவரது படைப்புக்கள் ஆழத்தில் மட்டுமல்லாது சர்வதேசக் கலைக் கூடங்களையும் அலங்கரிக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறேன். இவரது சிற்பக் கண்காட்சிகள் தலைநகர் கொழும்பிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் நடைபெறுகின்றன. தொடர்ந்து பல வெளிநாடுகளிலும் நடை பெறப்போவதை அறிந்து மகிழ்வடைகிறேன். சிறபி ஆனந்தனின் இக்கலைப்பணி தொடர என் மனமார் வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
நாலகும்

ஓவியர்
மாற்கு
அவர்கள்

சிற்பக் கலைஞர் ஆனந்தன் அவர்களைப் பலகாலமாக நான் நன்கறிவேன். அவரது சிறப்ப படைப்புக்களையும் செய்முறைகளையும் அவரது

பட்டறையிலே நேரில் நின்று ரசித்துச் சுலைத்தவன் நான். தனது “கலை கலைக்காகவே அன்றிக் காசுக்காகவல்ல” என்று அடிக்கடி என்னிடம் கூறுவார். கலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர் அவர். அவரது படைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வுரை ஒன்றை நான் வரைவதில் பெருமையடைகிறேன். அண்மையில் யாழ் நகில் மிகப் பிரமாண்டமான முறையில் அவரது சிற்பக் கண்காட்சி திருமறைக் கலாமன்றத்தினரால் நடாத்தப்பட்டதையும் யாழ் ஆயர் தோமஸ் சௌந்தரநாயகம் அவர்களால் பொன்னாடை போர்த்தி பொன்மாலையணிவித்து ‘சிற்பச்செல்வன்’ என்ற பட்டம் குட்டிக் கொரவிக்கப் பட்டதையும் அறிந்து அளவிலா உவகை கொண்டேன். ஆனந்தன் எமது மண்ணுக்குரியவர், எமக்குரியவர். அவரது படைப்புகளும் அதனால் அவரடைந்துள்ள பெயரும் புகழும் எமக்கும் எமது நாட்டிற்கும் பெருமைத்ருவனவாகவுள்ளன.

இவர் பாரம்பரியத்தினூடாகவோ, மரபு வழிகளிலோ, சிற்பக் கல்லூரிகளுடாகவோ வந்தவர்ல்ல. இவர் இக்கலையை முறையாக ஒரு குருவிடம் கற்று வரவில்லை. ஆனால் அதற்குரிய அடிப்படை ஆவணங்கள் மூலம் கற்றறிந்து கொண்டு சிற்பங்களைச் செதுக்கத் தொடங்கியவர். அதன் காரணத்தால் தான் அவரது படைப்புக்களில் நாம் இதுவரை காணாத ஒரு புதுவகையான கலைத்துவத்தைக் காண்கிறோம்; ரசிக்கிறோம்.

“நத்தார்க்குடில்” மாட்டுத் தொழுவத்திலே இயேசு பாலகனின் பிறப்பு - இது வாகை மாத்தினால் எதுவித இணைப்புகளுமின்றி இயேசு பாலன், அன்னை மேரி, தந்தை குசை, மூன்று இராசாக்கள், இடையர்கள், அவர்களது மந்ததகள், தேவதூதர் இவர்களேல்லாம் அடங்கிய ஓர் சிறு குடில் எனப் பல உருவங்களாக மிகவும் நேர்த்தியாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. என்ன விதமான ஆயுதங்களைப் பாவித்து எப்படியாக இதைச் செய்யமுடிந்தது என்று வியக்கத் தோன்றுகிறது. கைகள் புகமுடியாத, ஆயுதங்கள் கூட மட்டு மட்டாக போகக் கூடிய இடமெல்லாம் இவரது உளியின் ஒட்டத்தைக் காண முடிகிறது. கைகளை வைத்தால் கண்ணால் பார்க்க முடியாத இடங்கள் கூட மிக நேர்த்தியாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனந்தனின் ஆற்றலை அளவிட இச்சிற்பம் ஒன்றே போதும். அடுத்ததாக மேளவாத்தியக்காரரின் ராக பாவங்கள், நடனமாதரின் தாளலயங்கள், கரகம், காவடியாட்டம் போன்ற சிற்பங்களின் கழிவு, வளைவுகள், இலக்கிய இதிகாசங்களில் வரும் பெண் பாத்திரங்களின் நளினம், குறிப்பாகச் “சுகுந்தலை”, “ஆடை ராற்றும் அணங்கு” போன்ற சிற்பங்களின் சுழற்சித் தன்மை, (Twist) நமது பிள்ளையார் சிலைகூட அடே முறையில் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க

முடிகிறது. அதாவது இவர் தமக்கெண் ஒரு பாணியை அமைக்க முயல்வதைக் கவனிக்க முடிகிறது. சிற்பங்கள் பொதுவாக நேர்குத்தாக இல்லாமல் நெளிந்து வளைந்து, குனிந்து காணப்படும் முறைகள், உதாரணமாகப் பறைமேளம், காவடியாட்டம் போன்றவற்றில் காணப்படும் அமைப்பு முறை (Formation) ரசிக்கக் கூடியவிதமாகவுள்ளது. பேலும் இவரது மாற்றுலக்கை என்ற தலைப்பிலுள்ள சிற்பம் எமது பழைய நினைவுகளை மீட்டுவொகை உள்ளது. கட்டிளம் மாதர் இருவர் அந்த நாட்களில் “குறுக்குக் கட்டு” எனப்படும் குறும் சேலையுடன் ஊலவிலுள்ள நெல்லை இரு பக்கமும் எதிரொத்தோ நின்று இரு உலக்கைகளால் மாறி மாறி இடிக்கும் காட்சி, இப்போது அவைகளைக் காணமுடிவதில்லை. இதே போல கடகத்திலே மீண வைத்துத் தலை மேல் சுமந்து வந்து தெருக்களிலும், வாசல்களிலும் கூவி விற்கும் காட்சிகளை இப்போது காணமுடியாது. முப்பது நாற்பது வருடங்களின் முன்னர் இவைகளை நாம் சாதாரணமாகக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. இச்சிலையிலும் அவர் அந்த மீணவப் பெண்ணுக்குரிய அங்க அமைப்புக்களைத் தமக்குரிய பாணியில் காட்டும் விதம் ஒரு இயற்கையோடொத்த இணைப்பு (Rhythm) காணப்படுகிறது. நடை உடையில் கூட அது தெரிகிறது. தலைமுடி அந்நாட்களில் “தட்டுவக் கொண்டை” எனப்பட்டது, இயற்கையாக உள்ளது. அட்சரக் கூடு போன்ற அணிகள், முகபாவம், ஓட்டமும் நடையுமான அமைப்பையும் ரசிக்க முடிகிறது.

அடுத்த படியாக “கட்டபழம்” மிகவும் நேர்த்தியான படைப்பு. இது பள்ளிப்பிள்ளைகளைக் கூடக் கொள்ள கொள்ளும் விதத்தில் அமைந்துள்ள இச்சிலை ஒளவைப்பாட்டியை அப்படியே கண்முன் கொண்டு வருகிறது. முருகனாக வந்த சிறுவனும், மயிலும் கூட அழுகுறச் செதுக்கப்பட்டு பார்ப்போருக்கு அதன் கதையம்சம் புலப்படக்கூடிய விதத்தில் அமைந்துள்ளது. அதே போல விகவாமித்திர முனிவன் தவநிலையிலிருந்து விடுபடும் காட்சி, மிகவும் தத்ருப்பாகவுள்ளது. ஆட மயக்கிய மேனகை முனிவன் சபித்து விடுவானோ என்ற நிலையில் அழுகு சோக்கை கூடப்பி வணங்குவது போலும் புலித்தோலின்மீது தவமிருந்த முனிவனின் விழிகள் திறந்து, வாய் பிளந்து, கைகள் தளர்ந்து, கமண்டலம் சரிந்து பத்மாசனம் கலைந்த நிலையும் தெளிவாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. விகவாமித்திரனுக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்தவள் தான் சகுந்தலை. கண்ணுவ முனிவனின் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்த கட்டமுகி. மாணையும் மயிலையும் தோழிகளாகக் கொண்டு விளையாட மகிழ்ந்திருந்த வேளை அவள் பாதத்திலே மூள் ஒன்று தைத்து விட்டது. அந்த மூள்ளை எடுப்பதற்கு அவள் ஓற்றைக் காலில் நின்று உடலைத் திருப்பி வேதனையுடன் தவிக்கின்றாள். அவள்

தவிப்பைப் புரிந்து கொள்கிறது பெண்மான். அது கூடத்தன் காலைத் தூக்கி, தோழியைத் தாங்கித் தூயரைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது. ஆண்மான் சோகம் தவழும் அவள் முகத்தைக் கருணையுடன் நோக்குகிறது. Twist எனப்படும் சுழற்சித் தன்மையுடன் மிகவும் தத்தூபமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிலை மாவிலங்கு மாத்தின் நிறம் தன்மை கூடச் சிலையின் அழகை ஒருபடி கூட்டி விடுகிறது.

இதே பாணியில் அமைந்துள்ள “தமயந்தி தூது” அவள் அன்னப் பறவையைத் தழுவி மகிழும் நிலையும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து பின்னிப் பினைந்துள்ள முறையும் ஓர் அரசு குமாரிக்குரிய அம்சமும், அழகு முகத்தில் காட்டும் உணர்வுகளும் சிலையை வடிப்பதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட ஊடகத்தைப் பயன் படுத்திய முறையும், எல்லாம் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன.

சமகால நிகழ்வுகளைக் கூட மற்றவர் மனம் புண்பாதபடி இவர் எடுத்துக் காட்டிய விதம் கூட அலாதியானது. உதாரணமாக “சமாதானப் புறா”. அதைக் கழுமாத்தில் கட்டி சிற்திரவதை செய்தது போன்ற பாவனையிலுள்ளது. மேலே பொறிக்கப்பட்டுள்ள Peace என்ற வாசகம் மிகவும் பொருத்தம், முதிரை மாத்தில் செதுக்கப்பட்ட இந்த உருவம் சிலுவையில் தொங்கும் இயேசு மீட்பரை ஞாபகலும்டி மக்களுக்காக அவர் செய்த தியாகத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

அடுத்தபடியாக “ஆறுமுகம்” இது ஒரு புதுமையான படைப்பு. இதுவரை நாம் எங்கும் கண்டிராத, எமது சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்ட கற்பனை வளமுடையது. கலைஞரின் ஆற்றலை அளந்து பார்க்க முயற்சிக்கிறேன்; ஒரு தலை - அதில் ஆறு முகங்களைக் காண்கிறோம். ஆறு விதமான பாவங்கள் தெரிகின்றன. ஆறு வாய்கள், ஆறு மூக்குகள், ஆறுகண்கள், ஒரு முகத்துக்கு உரிய கண் இன்னொரு முகத்துடன் சேருகிறது. ஆனால் அதன் பாவம் மாறாது கலை கெடாது மற்ற முகத்துடன் ஒத்திசைவாக அமைவதும் புருவங்களின் அசைவுகள் ஒன்றையொன்று பாதிக்காத வகையில் அமைந்துள்ளன. இச்சிற்பத்திலும் உளியின் ஒட்டங்கள் கருக்கங்கள் உயிர் ஊட்டுவதாக அமைகின்றன.

இதே போல எமது நாட்டு மூலவனமும் கற்பக தருவுமாகிய பனைமாத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு செதுக்கியெடுக்கப்பட்ட “ஒரு முகம்” மிகவும் நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளது. மிகவும் கடினமான சிராய்த் தன்மையுள்ள ஊடகமிது. இதில் கூடச் சிற்பி தனது ஆளுமையைக் காட்டியுள்ளார். ஒரு மரத்திலிருந்து,

உருவத்தை எப்படி அமைக்க முடியும், உயிருட்ட முடியும் என்பதை பார்வையாளர் புரியும் படியாக வடித்துள்ளார். பாதி முகத்தையும், மதி மாத்தையும் அப்படியே விடப்பட்டமை இயற்கையாகவுள்ளது. இதே மரத்தின் அடுத்த துண்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சிற்பம் தற்போது “வத்திகான்” மாளிகையில் உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது படைப்புகளிலே தண்ணீர் குடம் சமந்து வரும் பெண்களின் பலவிதமான நிலைகளை வடித்துள்ளார். முழுகிக் குளித்துக் குறும் சேலையை அள்ளி உடுத்து நனைந்த உடையோடும், கலைந்த முடியோடும் நடந்து வரும் நிலை . . . கொள்ளை அழகு. இதே உருவங்களை நவீன பாணிகளிலும் (Abstract) அரூப பாணிகளிலும் மிக எளிமையாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளமையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

இவற்றுக்கு மேலாக, உண்மைக்காக வாழ்ந்த அரிச்சந்திர மன்னனின் கூடலை காக்கும் நிலை மிகவும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு உணர்வும் வெளிப்படுகிறது. உளிக் கோடுகளால் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திய விதமும் திரட்சியான முறுக்கேறிய உடலமைப்பும், உடையமைப்பும் பாராட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளன. சத்தியத்தைக் காத்த பாவி நான் என மயானத்தில் நின்று தன் நிலை மறந்து பாடும் நிலை, நாடக மேடைகளிலே நாம் கண்ட அரிச்சந்திர மன்னனை அப்படியே நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

மேலும் இவரது அரிய கலைப் படைப்புக்கள் யாவும் எல்லோராலும் அறியப்படவேண்டும், ஆய்வாளர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும், புத்தக உருவில் வெளிவர வேண்டும்; அவை நாட்டுக்குப் பயன் படவேண்டும்.

சமர்ப்பணம்

பஞ்சணையிற் பிறந்ததில்லை பட்டுடுத்தி வளர்ந்ததில்லை
துஞ்சவொரு வசதியில்லை விட்டகலா நினைவலைகள்
தஞ்சமென உடனிருந்தாள் அஞ்சகமாம் அன்னையவள்
கஞ்சியுடன் கலையமுதையூட்டியென வளர்த்தாள்
எத்தனையோ துன்பங்கள் எப்படித்தான் வந்த போதும்
அத்தனைக்கும் முகம் கொடுத்து இத்தரையில் தவழவிட்டாள்
பெயரோடும் புகழோடும் என் பணியைப் புரியவைத்த
அன்னையவள் பதமதிலே எனது கலை சமர்ப்பணமே.

ஏ. வி. ஆனந்தன்

எனது நிலை யாரறிவார்

சிலையென்பார் சிற்பியென்பார்
அழகென்பார் ஆக்கமென்பார்
காலத்தால் அழியாத
கலைப்படைப்புத் தானென்பார்
புக்கீழென்பார் பொருளென்பார்
நிகரேது மிலையென்பார்
இயல் என்பார் 'றியல்' என்பார்
கொடை உனக்குத் தானென்பார்

எடுத்த உளி தானே
இனி என்ன வேண்டுமப்பா
வடித்து விடு இன்னும் ஒன்று
முடித்திடுவாய் நினைத்தவுடன்
நீ தான் கடவுளப்பா
நிகரிங்கே உனக்கேது
நிலைத்து விடும் உனது புகழ்
ஏதேதோ அளக்கின்றார்

மனக்கவலை தனை மறந்து
மறுபடியும் துணிந்தெழுந்தேன்
மகிழ்ச்சி தனைக்குழப்பிவிட
வந்து நின்றான் ஒரு பாவி
அடுத்த கிழமை வரை
அவகாசம் தருகின்றேன்
முடித்து விடு என்சிலையை
முறைத்து விட்டுச் செல்கின்றான்
விழித்திருந்த குறைச்சிலைகள்
அடுத்த கணம் எனை விளித்துச்
சிரிக்கிறது ஏனான்மாய்
எனது நிலை யாரறிவார்.

கலையதனைப் புரியாமல்
தூற்றுகிறார் சில பேர்கள்
விச்ரோ, பயித்தியமோ
வேறு தொழில் தானிலையோ
கடவுளையே படைக்கின்றான்
கன்னியரைப் படைக்கின்றான்
எதையெதையோ படைத்து விட்டுக்
கலையென்று கூறுகின்றான்.

பித்துப் பிடித்தத்தி
பொல்லாத கள்ளனடி
ஒருவரையும் விடமாட்டான்
கண்டபாடி ஏச்கின்றார்
தூற்றுவார் தூற்றட்டும்
போற்றுவார் போற்றட்டும்
எனக்கதிலோர் கவலையில்லை
எடுத்த உளி விடமாட்டேன்.

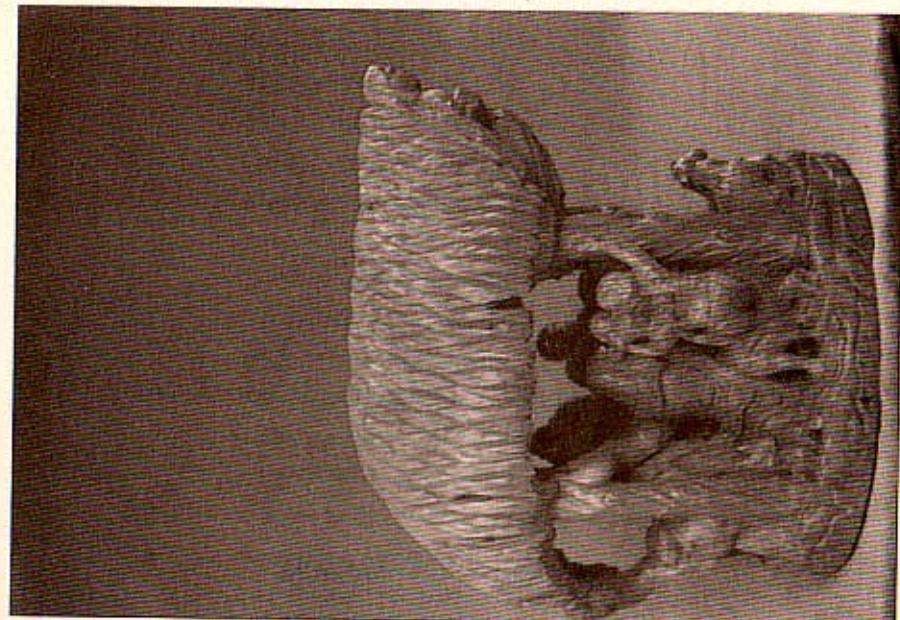
புகழ்ச்சியிலே மதி மயங்கி
அடுத்த கநை தொடர்வதற்கு
மரத்தடியில் இருந்து கொண்டு
இயற்கையதை ரசிக்கின்றேன்
புதுப்பிறவி எடுப்பதற்குத்
துடிக்கிறது மரக்கிணைகள்
தனித்தனியே எனை விழித்துக்
கண் சிமிட்டி அழைக்கிறது
வெறும் கிளைதா னென்றாலும்
மனக்கண்ணால் பார்க்கின்றேன்
ஒவ்வொன்றும் எனக்கதிலோர்
கலைப்படைப்பாய்த் தெரிகிறது.

படுத்த படுக்கையிலே
 கண்ணுறக்கம் ஏதுமின்றிக்
 கருத்தரிக்க நான்டைந்த
 சோதனைகள் வேதனைகள்
 கருவடைந்த சிசுவதனைக்
 கலையாமல் குலையாமல்
 மனதினிலே நான் சுமந்து
 மசக்கை தனிலே புரண்டு
 பசி தாகம் தனை மறந்து
 பத்தியமாய் நானிருந்து
 கலைந்து விடும் எனப் பயந்து
 கண்டதையும் கடியாமல்
 உண்ணாமல் உறங்காமல்
 எத்தனை நாள் எனை மறந்து
 கதறியழி முடியாமல்
 மனதுக்குள்ளே குமைந்து
 விழித்திருந்து நினைவிழந்து
 நித்திரையில் புலம்பியதை
 நெடுந்தாரம் தானலைந்து
 நடை மெலிந்து போனதனை
 யாரறிவார் உதவிடுவார்
 எனது கதை அறிவாரோ.

எந்த ஒரு ஆண்மகனும்
 அடையாத அனுபவத்தை
 நொந்து பெற அவளடைந்த
 துயரான துன்பமதை
 பெற்றவுடன் தானடைந்த
 இதமான இன்பமதை
 பிரசவத்தின் வேதனையை
 சோதனையை, சாதனையை
 நானும் அனுபவித்தேன்
 எனக்குதிலோர் மனத்திருப்தி.

மரத்துள் மறைந்தது
மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது
மாமத யானை

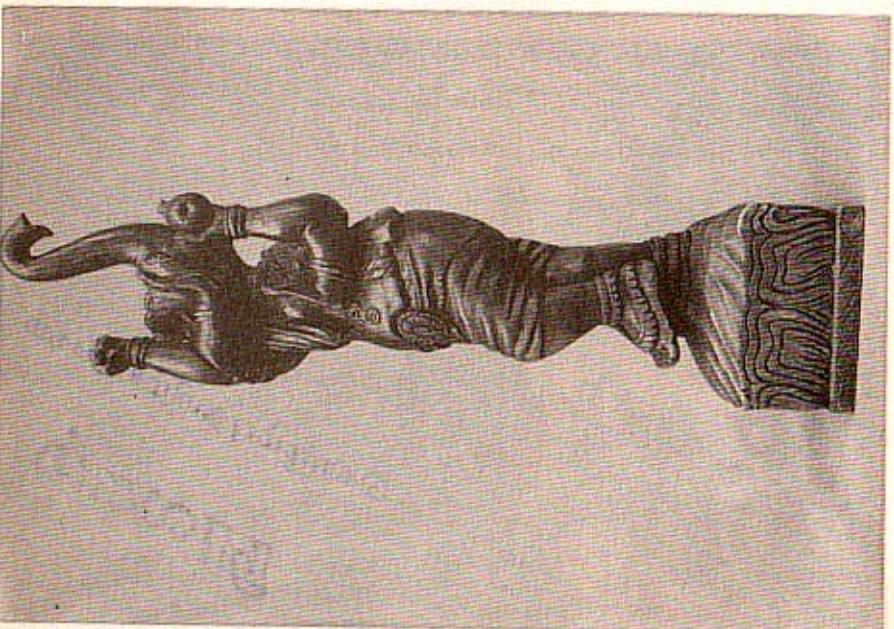
பாலகன் இயேசு பாரினில் பிறந்தார்

நிறை மாத மரிமாது முனி குசை துணையோடு
மறை நூலின் வழி வந்த கதை காணப்படுப்பட்டாள்
துறையேதுமறியாது பலகாத வழியேகி
இறை கூறுநகரான பெத்தலேம் தனை அடைந்தாள்
அவனும் மகள்தானே அவ்வேணை ஏற்பட்ட
அவலமதையுணர்ந்தாள்
உதரமது நோக உளமது வேகத்
தக்குமிடங் தனைத் தேடியலைந்தார்
இரவில் நடந்து பலியில் நனைந்து
இடையது நொந்து இடருமடைந்து
எதுவுமிலாது இடம் கிடையாது
மாட்டை குடிலில் தஞ்சமடைந்தார்
துஞ்சி நடந்தவள் புல்லணை - தன்னைப்
பஞ்சணையாக்கி மெல்ல விழுந்தாள்
பாவியை பிடிக்கப் பவவினை போக்க
பாரினில் இயேகவழி வந்து பிறந்தார்
செய்தியறிந்தவர் விண்ணவர் மண்ணவர்
பாலகன் யேகவைப் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

கொழும்புதமிழ்ச்சங்கம்
நூலகம்

ஆனந்த கணபதி

ஆனங்முகவெண்பார் ஆதிமுதலெண்பார்
பாணை வயிறெண்பார் பரம் பொருளே நீயெண்பார்
ஏவையா இக்கோலம் ஏற்க நினைத்தாயோ
நானுவ்வைக் கேட்பதற்குப் பலநாள் நினைத்ததுண்டு^④

பாலகணபதி, பக்திகணபதி, வீரகணபதி பிங்கல கணபதி
அஷ்பரேகணபதி, ரராபாஷுகணபதி, லக்ஷ்மிகணபதி, உச்சிட்ட கணபதி
மகாகணபதி, புவனகணபதி, தனுர்கணபதி, நர்த்தனகணபதி
என்றெந்தவையோ பெயர் சூட்டி உண்ணை அழைக்கின்றார்

பாலைப் படைக்கின்றார் தேணைப்படைக்கின்றார்
தித்திக்கும் கவைசேர அமுதும் படைக்கின்றார்
பலகாரம் அத்தனையும் பழங்களும் சொங்கரும்பும்
என்னென்ன வெல்லாமோ சேர்த்துப் படைக்கின்றார்

நான்கும் கலந்துவங்க்குக் கடனாய்ப் படைத்து விட்டு
எதையெதையோ கேட்டுவைத்தான் அந்நாவில் ஒரு கவிஞர்
உனக்கேதும் படைப்பதற்கு எனக்கு இங்கே இல்லையப்பா
உன்னையே படைத்து விட்டேன் எனக்கும் அதைத்தந்து விடு

தபசு கலைந்த தவமுனி

தமிழ்மூலம் பாடம் வெள்ளுத்தமிழ்

தமிழ்மூலம் பாடம் வெள்ளுத்தமிழ்

தவத்திலே தனக்கெனத் தனியிடம் அமைத்திட

இயற்றினான் கடுந்தவம் விசவாமித்திரன்

இகத்திலே உதித்தவை அனைத்தையும் மறந்தனன்

துறந்தனன் துணிந்தனன் அவன் கழல் அனைந்தனன்

பரத்திலே தரித்தவர் பொறுப்பினை மறந்தனர்

பயத்திலே விழித்தனர் தவித்தனர் பகைத்தனர்

தமக்கு மேல் தவத்திலே இருப்பரோ இவரென்

பயத்திலே தவத்தினைக் குழப்பிட நினைத்தனர்

நினைத்தவர் கணத்திலே செயற்படத் தொடங்கினர்

மனத்திலே உதித்தனள் சுடர்க்கொடி மேனகை

அனுப்பினர் அவர்தவம் அழித்திட விதித்தனர்

இதற்கு மேல் தொடர்வகைத் தடுத்திடப் பணித்தனர்

மலர்க்கணை தொடுத்தனர் உடற்கணள் கொடுத்தனர்

மயக்கியே மனத்தினைக் கெடுத்திடத் தூடித்தனர்

மங்கையின் அணைப்பிலே பொறுப்பதைக் கொடுத்தனர்

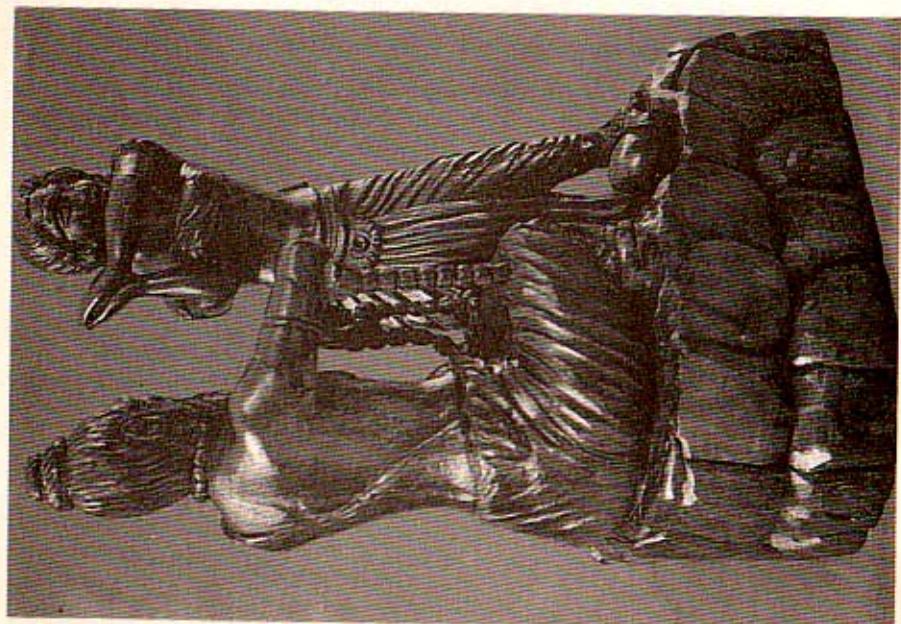
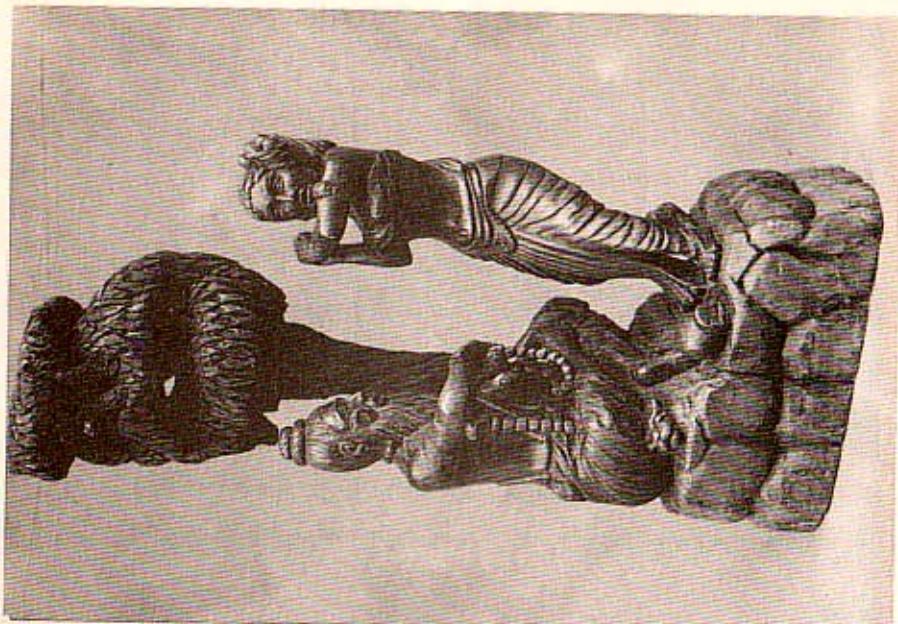
புதுப்புதுக் கவிதைகள் மனத்திலே விதைத்தனர்

தேடினாள் ஒடினாள் மலர்க்கொடி மேனகா

ஆடினாள் பாடினாள் ஆவவைத் தூண்டினாள்

ஊடினாள் ஊடலின் எல்லையைத் தேடிட

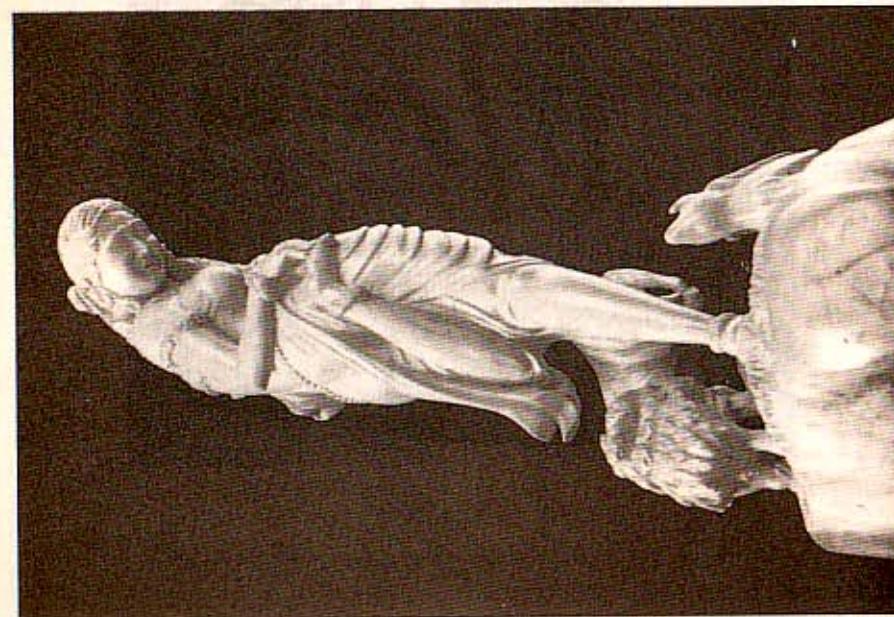
ஆடவன் தேடலின் கோடதை நாடினாள்

தளராத் தவமுனி தன்னை மறந்தான்
 பூரளாமனத்தவன் தன் புண்ணியமிழந்தான்
 சிதறா மனத்தவன் சித்தம் குலைந்தான்
 முற்றும் துறந்தவன் பித்தம் அடைந்தான்
 தேடிய புண்ணியம் ஓடி மறைந்தது
 மூடிய விழிகள் அகன்று திறந்தன

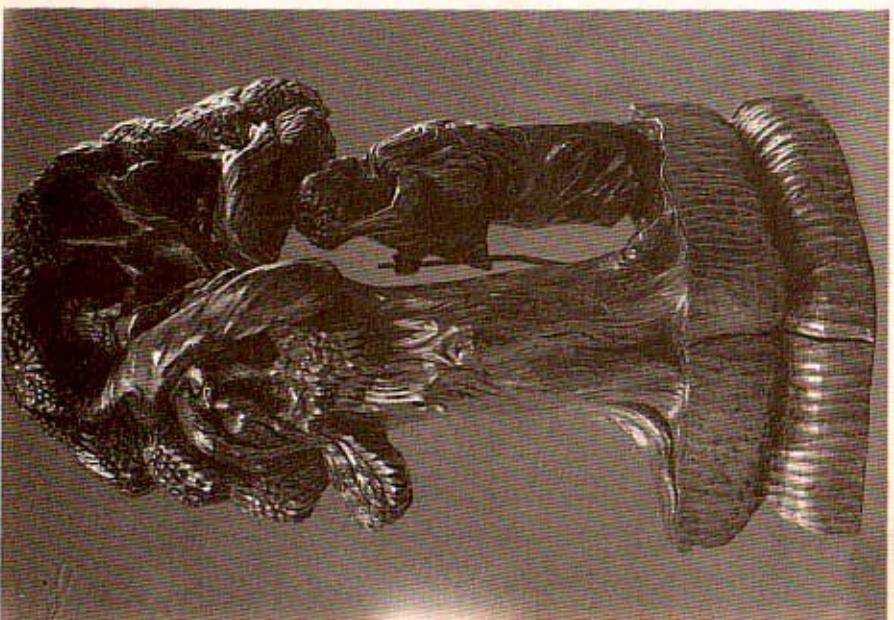
பத்மாசனமோ நெகிழிந்து கலைந்தது
 கைகள் தளர்ந்தன, கமண்டலம் சரிந்தது.
 பூட்டிய கதவுகள் உடைந்து திறந்தன,
 குலைந்த தவமுனி தன்னிலை மறந்தான்,
 தவத்தைத் துறந்தான் தன்னையிழந்தான்

சகுந்தலை

இட்டடையிற் கடைந்தெடுத்து
இடமறிந்து பகம் பிரித்துப்
பக்குவமாய் ஒவ்வொன்றும்
பாங்குடனே வகுத்துத்
தேனமுதும் பால்நிலவும்
சேர்த்துக் குழைத்தெடுத்துச்
சந்தங்கள் மாறாத
கவிதைச் சரம் போல
அந்தந்த இடம் அறிந்து
அத்தனையும் தொகுத்து
எங்கெங்கோ சேர்த்தெடுத்த
முத்துக்கள் அத்தனையும்
அங்கங்கே அழகாக
உருவில் இழை பதித்துச்
சிற்பியவள் செதுக்கி வைத்த
பொற்சிலையோ பேரெழிலோ
பாவையவள் தான் நிலவோ
தெள்ளமுதோ தெவிட்டாத
தித்திக்கும் செங்கரும்போ
மரகதமோ மாணிக்க மணிவிளக்கோ
கதிரவனின் ஓரிப்பிழம்போ
கண்சிமிட்டும் தாரகையோ காரிகையோ
பேரெழிலோ நானறியேன்
அன்றி வைத்த கூந்தலிலே
அல்லிமலர் சூடுக் கிள்ளி வைத்த மொட்டெடுத்து
காலில் சரம் தொடுத்து
அன்ன நடை பயில்
அடியெடுத்து வைக்கைபிலே
மூல்லை மரத்தடியில் முளைவிட்ட முன்னொன்று
தொல்லைதர நினைத்துத் தைத்தத்துவோ பாதமதில்

சுட்டபழம்

ஒள்ளவக்கிழவியவன் அமிழ்தான் சொற்கிழவி
கொவ்வைப்பழம் போலச் சுவையாகப் பாடடிசைப்பாள்
கள்ளங்கபடமில்லா உள்ளமது கொள்ளள கொள்ளத்
தெள்ளு தமிழினிலே பிள்ளைக் கவியிசைப்பாள்

ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன் வாக்குண்டாம் நல்லவழி
நலமாக நானிலத்தில் நாம் வாழ எழுதி வைத்தாள்
இன்னும் இன்னும் எத்தனையோ எமக்களிந்த பாடடியவள்
அரசனையும் ஆண்டியையும் முருகனையும் பாடிவைத்தாள்

அன்றொருநாள் முருகனுக்கு ஒரு பொழுதும் போகவில்லை
ஒள்ளவயுடன் விளையாட அவதாரமெடுக்கின்றான்
சிறுவன் வடிவினிலே மயிலேறி வலம் வந்து
நாவல் மரமதிலே நயமாக அமர்கின்றான்

தாகத்தால் நாவறன்டு சோகத்தால் மனந்துவன்டு
முதுமையினால் உடல் தளர்ந்து பசியதனால் நடைதளர்ந்து
வேகக் கொதிக்கின்ற வெயிலினிலே தான் நடந்து
நாவல் மரநிழலில் வந்து நின்றாள் நமகிழவி

ஆற் அருகமர்ந்து அண்ணார்ந்து பார்க்கின்றாள்
நாறு பழமதிலே குலை குலையாய்த் தெரிகிறது
பாலனவன் மேலிருந்து பழமதனைச் சுவைத்த விதம்
பாடடியவள் நாவினிலே நீரூறி நனைகிறது

யாரப்பா நீயிங்கே ஏது புரிகின்றாய்
ஏனிங்கே வந்தனயோ என்று வினாவுகின்றாள்

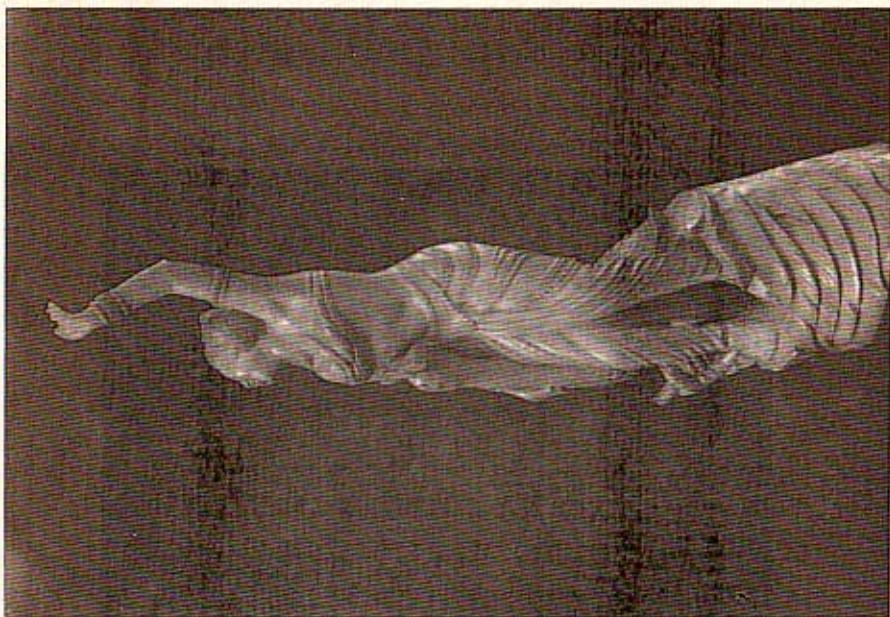
சிறுவன் சிரிக்கின்றாள் பாட்டியும் சிரிக்கின்றாள்
இருவெளின் சிரிப்பொலியில் இன்னிசையே மலர்கிறது

பழுத்த பழுமதனை ருசித்த சிறுவனிடம்
போடப்பா எனக்குமொன்று என வேண்டி இருக்கின்றான்
கபட மனத்துடனே கண்ணடித்த சிறு முருகன்
கட்ட பழும் அதுவோ கடாத பழும் தானோ
எப்படித்தான் வேண்டுமென்று ஏளனமாய்க் கேட்கின்றான்.

சிறுவனது புதிரதனைப் புரியாத கிழவியவள்
ரகசியமும் இதிலுள்தோ சுட்ட பழும் போடு என்றாள்
மறுபடியும் சிரித்த அவன் மரக்கிளையை உலுப்பி விட
முதிர்ந்த பழங்களைல்லாம் பொலுபொலென உதிர்கிறது

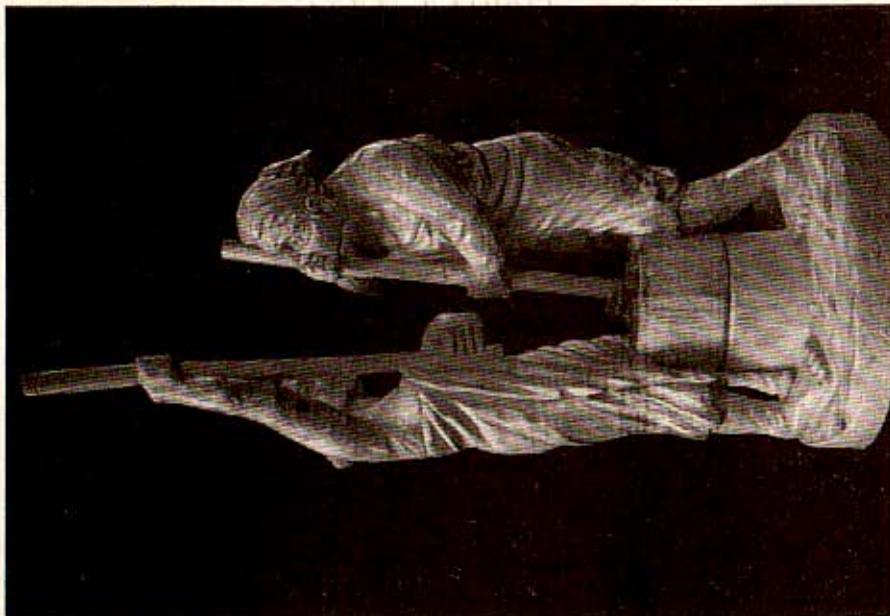
உதிர்ந்த பழத்திலொன்றை வாஞ்சுகூடியுள்ள குளிந்தெடுக்கு
ஒட்டிய மணவகல ஊதுகிறாள் வாயதனால்
இதைப் பார்த்த இளமுருகன் இன்னும் சிரித்து விட்டு
நன்றாகச் சுடுகிறதா இன்னும் இன்னும் ஊது என்றாள்
சிறுவனது விகடமதைப் புரிந்து கொண்ட பெண் கவி - தன்
அறியாமை தனையுணர்ந்து அவமானம் அடைகின்றாள்
இன்னும் படிப்பதற்கு உலகளவு இருக்கிறது
கற்றது கைம் மண்ணளவு என்பதனை உணர்ந்து கொண்டாள்

தமயந்த தாகு

காதுவனேக் காணாது
கலங்கித்தலித்திருந்த
காரிகையாள் தமயந்து
ஏங்கித் தூடிக்கிண்றாள்
காதல்வைத் தேடித்
தூதனுப்ப விழைகிண்றாள்
அன்னப் பறவையது
உதவிக்கு வருகிறது
வந்த பறவையிடம்
அழகாக மடல் வரைந்து
ஆருபிர் அன்பளிடம்
தூதாக அனுப்புகிண்றாள்
குறிப்பறிந்த பறவையது
குறியாக இடம் தேடிக்
காதலவிடம் சேர்த்து
அவன் தந்த சேதி தனைத்
தலைவிடம் சேர்த்து விட
ஒலையுடன் வருகிறது
களிப்படைந்த கண்ணியவள்
ஒலையுடன் பறந்து வந்த
அன்னப்பறவை தனை
அன்புடனே அரவனைத்து
ஆரத்தமுவியங்கே
இன்புற்று மகிழ்கிண்றாள்.

மாற்றுலக்கை

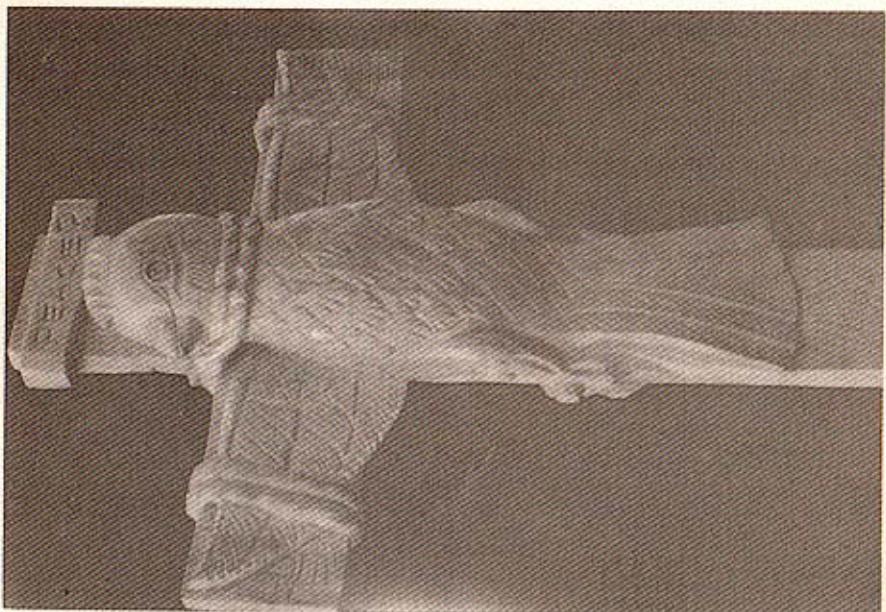
முன்னொருநாள் ஒரு பொழுது எனவிட்டு முற்றுமதில்
குறுக்குக் கட்டோடு கட்டான இரு மாதர்
உரவிட்ட நெல்லதனை மாற்றுலக்கை போட்டிடத்த
அழகான காட்சியெந்தன் மனத்திரையில் நிற்குதடி

சமுகிலிட்டுக்கொளித்தெடுத்த புழுங்கல்தவிடதனை
எடுத்துண்ணுமாசையிலே இடித்து முடியும் வரை
உரலடியில் காத்திருந்த எங்சின்ன ஆசையெல்லாம்
இப்போ நினைத்தாலும் கொடுப்புக்குள் இலிக்குதடி

நின்ட நிலையினிலே நாலுகொத்துப் புழுங்கல்
நலுங்காமல் இடித்திடுவாள் எமது மகள் என்று
மாப்பின்னை விட்டார்க்குப் பெருமையுடன் கூறி
இறுமாந்திருந்தது எம் முன்னோர்கள் காலமடி

இடிக்கும் ஒலிபிடையே விண்ணாணக் கதைகளுடன்
வக்கணையும் ஊர்வம்பும் ஆவலாதியும் விடுப்பும்
பேசிவிட்ட சிரிப்பொலியில் இடித்த கணை தெரியாமல்
இடியிடியாய்ச் சிரித்த ஒளி இப்போதும் ஒலிக்குதடி

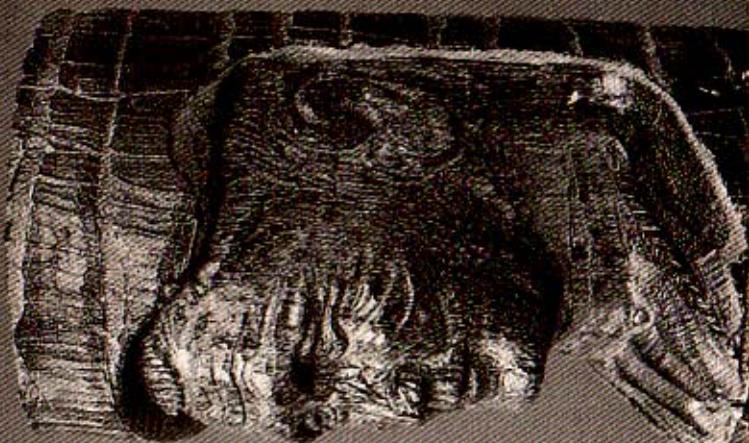
இடித்த உரலெங்கே மாற்றுலக்கை தாணைக்கே
குறுக்காகக் கட்டிவிட்ட குறஞ்சேலை அழகெங்கே
கைக் குத்திசியிலே ஆக்கிவிட்ட சேவெறங்கே
வடித்த கஞ்சி தான் எங்கே எங்கே நான் காண்பனெனவ
என் மனது துடிக்குதடி

சமாதானப் புறா

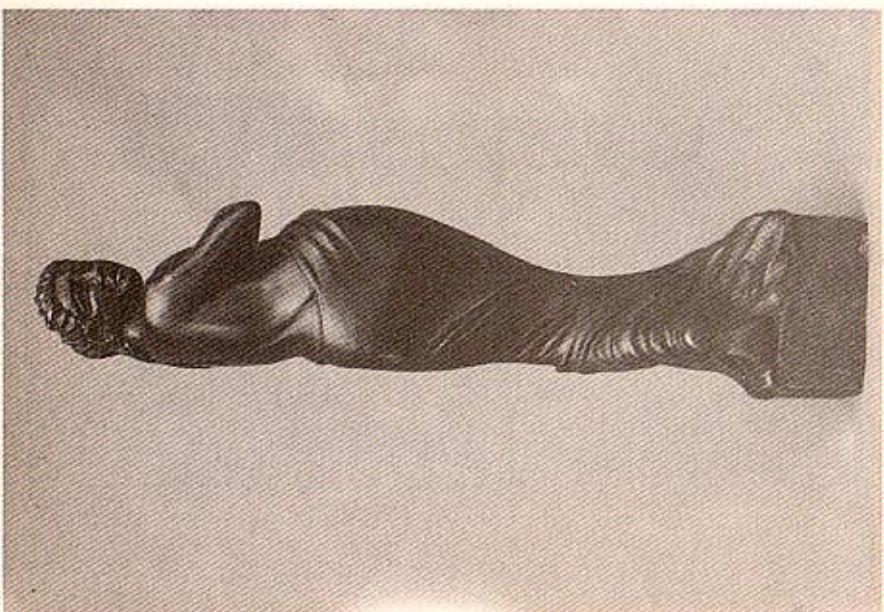
எங்கே சமாதானம் - எங்கே அமைதி
எங்கு தான் நிம்மதியென்றேங்கித் தலிகின்றாய்
தேடிய செல்வங்கள் மாடி மணைகளுடன்
நாட்டையுமிழந்து சொந்த பந்தங்கள் மறந்து
அன்பர்கள் நண்பர்கள் காதலர் உடன் பிறந்தோர்
கூடி மகிழ்ந்திருந்தோர் கூட்டாகச் சேர்ந்திருந்தோர்
அத்தனையுமிழந்து காடு மேடாம் நடந்து
காற்று மழை வெயிலிலே அவைந்து திகின்றாய்
இத்தனைக்கும் காரணம் நீண்றியாருமல்லர்
என்னால் முடிந்தவரை உன் கவலைதனைப் போக்க
சமாதானப் புறாவாக வாளில் சிறுகடித்து
வட்டமிடடுச் சுழன்று கதந்திரமாய் கற்றி வந்தேன்
என் சேவை தனை மறந்து ஏனோ சிறைபிடித்து
வேண்டாத தீர்ப்பிடடு வெளியேற முடியாமல்
இக்குதிக்குள்ளாக்கி விட்டாய்
கழுத்திற் கயிற்றடுக் கால்களையும், கைகளையும்
இறுகப் பிளைத்திழுத்துக் கழுமரத்தில் ஏற்றியெந்தன்
உயிரதனைக் குடித்துவிட ஏன்தால் நீண்ததாயோ
துஞ்சித் துவங்கு நான் வேதனையில் துடிப்பதையும்
துயரமது தாளாமல் புலம்பி வெடிப்பதையும்
தூரத்தே நீ நீண்று வெடிக்கை பார்க்கின்றாய்
தூயமனதோடு கீட்ட நெருங்கி வந்து
என்னைச் சிறை பீடக உன்னால் முடியாதா
சமாதானம் அமைதியென்று மேடைகளில் பேசியென்ன
ஊர்வெங்கள் போயென்ன ஊரூராயலைந்தென்ன
உண்ணாமலுறங்காமல் உபவாசமிருந்தென்ன
கரைந்து வடிந்தென்ன கதறியழுதென்ன
உண்மைச்சமாதானம் எப்படித்தான் வந்துவிடும்
கள்ளமில்லா உள்ளமும் கபடமில்லாச் சிந்தனையும்
கருத்துக்கள் மாறாத களிவானவாய் மொழியும்
நேர்மையும் உடன்றிந்தால் உள்க்கும் அது சிடைத்து விடும்

பனை மரத்தில் பாதி முகம்

ஸழ வள நாட்டின்
 மூலவளமான
 கவிபாடும் கற்பகமாம்
 ஆழ வேரோடு
 நெடி துயர்ந்த பணைமரத்தில்
 சோழ வளநாட்டின்
 கலை வண்ணம் திகழ்வது போல்
 யாழவின் கலைச் சோலை
 பொலிவாக மிலிர்வதற்கு
 மேள வடிவாக
 முழுமாக அளவிலெடுத்துத்
 தாள லயத்து—னே
 மேள ஒலி சேர்ந்தது போல்
 நாளத்தைச் செலவு செய்து
 பாதிமுகம் தணைச் செதுக்கி
 மீளவுமோர் பொழுதினிலே
 மீதுதணைச் செதுக்கினிலி—
 தோழருடன் சேர்ந்துங்கு
 பாதிமுகம் தணை ரசித்தேன்

யார் கண்கள் பட்டனவோ

காதல் வயப்பட்ட கன்னியவளூரு பொழுது
காதல்ளைக் கனிவாகக்காணப் புறப்பட்டாள்
சிவித்தலை முடித்துச் சிங்காரமாயுடுத்துப்
பூவோடு பொட்டு மீட்டுப் புதுக்கோலமெடுக்கின்றாள்

மாடிப்புக்கலையாத மகிழம்பூச் சேலை தலை
எடுப்பாக உடுத்தி நின்று விடுப்போடு பார்க்கின்றாள்
அப்படியும், இப்படியும் நெளிந்து வளைந்தெழுந்து
இழுத்திழுத்துப் பார்க்கின்றாள்... ம் . . . ஹாம் திருப்தியில்லை

உடுத்த உடையதனை உடனே கழற்றிவிட்டு
அடுத்ததனை எடுத்து வந்து உடுத்துகின்றாள் அழகாக
கண்ணாடி முன்னின்று மறுபடியும் பார்க்கின்றாள்
ஏதோ குறையொன்று எப்படியோ தெரிகிறது

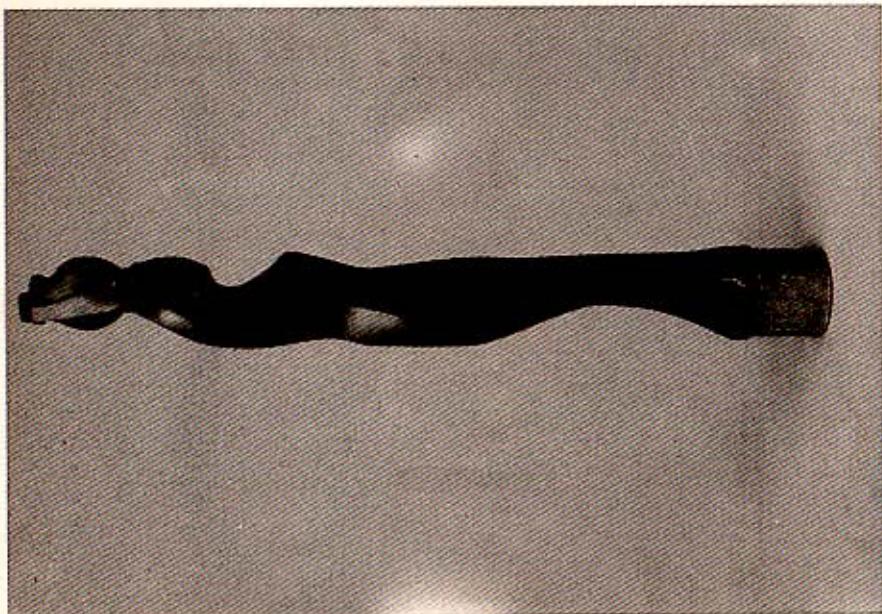
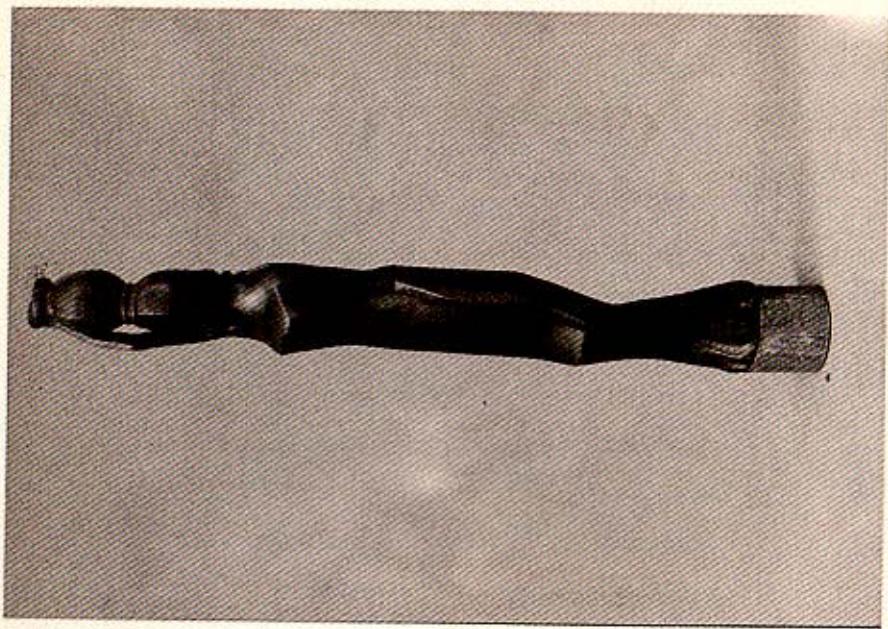
எத்தனையோ ஆடைகளும் எடுத்து வைத்த சேலைகளும்
அத்தனையும் அவள்மனதில் அலை யலையாய்த் தெரிகிறது
அதிலொன்றை உடுப்பமென உடுத்ததனைக் கழற்றுகிறாள்
யாரோசிரித் தூலி அவள் மனதைக் கலக்கியது

தூடித்துப்பதைத்த அவள் கழன்று திரும்புகின்றாள்
அடி த்துவைத்த சிலைபோலக் காதல்தான் சிரித்து நின்றாள்
எப்படித்தான் வந்தானோ எங்கெங்கு பார்த்தானோ
அச்சம், மடம், நாணம் அத்தனையும் அவளாடைந்தாள்

ஆறுமுகன்

ஓருமுகத்துஅண்ணவன் வேழமுகத்தோனும்
ஆறுமுகத்துந் தம்பி ஆறுமுகத்தோனும்
ஒருமுகமாய் நின் றிப்கு தமதருளைத் தந்து
ஒரு முகத்தில் ஆறுமுகன் காடசி தரக் கண்டேன்
ஆறுமுகங்களையும் ஒருமுகத்திற் காண
ஆறுவித கோணமதில் கற்பனைகள் செய்தேன்
ஆறுவித பாவங்கள் அவன் முகத்திற் கண்டேன்
ஆறுதலாய் இருந்ததலை அர்த்தமுடன் செய்தேன்
ஆறுமுகங்களிலும் வேறுரசம் கண்டேன்
ஆறுகண் மூக்காறு வாயாறு செய்தேன்
ஆறுக்கும் ஒரு தலையாய் உருவமதைக் கொண்டு
ஆறுமுகம் எனும் பெயரில் சிரமொன்று செய்தேன்
ஆறு முகந்தானொரு முகமாயானதுவோ அன்றேல்
ஒரு முகந்தானாறு முகமானதுவோ ஏது
ஒரு பொழுது என் நண்பன் யாழோனின் கேள்வி
ஆறொன்று ஆறு அன்றி வேறொன்றுமில்லை.

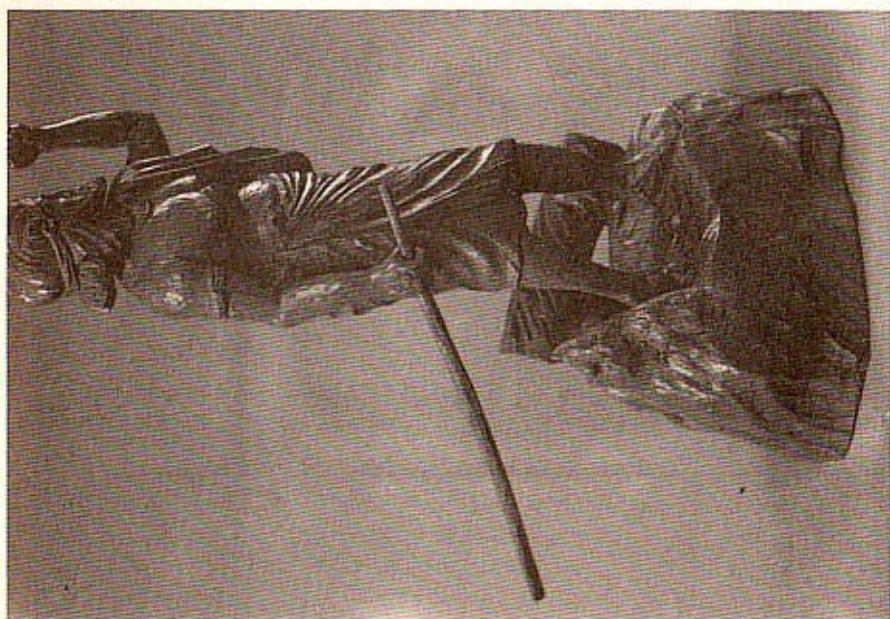
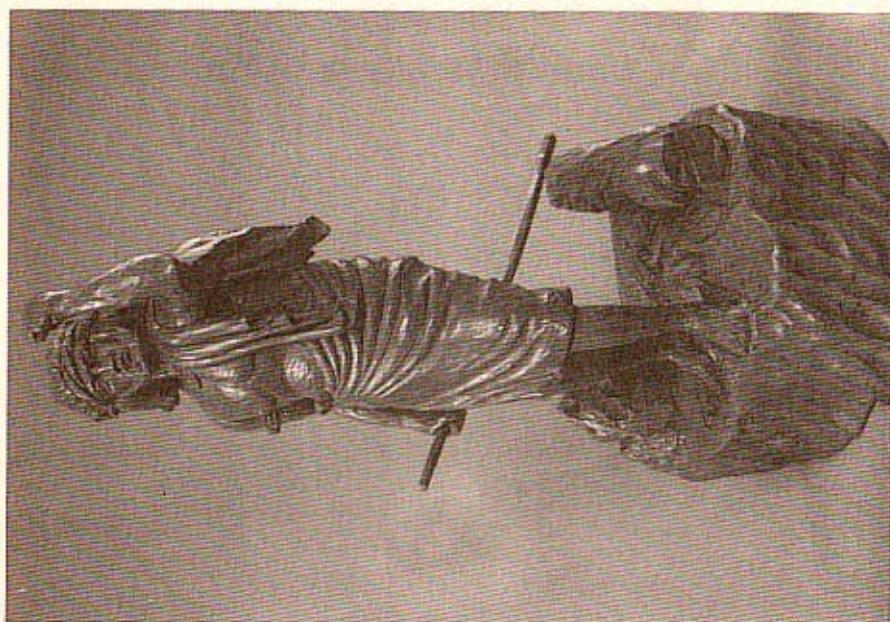
தண்ணீர்க் குடத்துடனே மெல்ல நடந்து வந்தாள்

நித்திரையும் வரவில்லை
நிம்மதியும் கிடைக்கவில்லை
விசராப்பக் கூடக்குதென்று
வெளியே நடந்து வந்தேன்
ஏதாலும் செய்வமென்று
ஏதனங்கள் தேடுகிறேன்
ஏதும் கிடைக்கவில்லை
உலக்கையொன்று கூடக்கிறது

கருங்காலி உலக்கையது
பூரண்டு கூடந்த விதம்
ஏதேதோ இந்தவைகள்
என்மனதில் உதிக்கிறது
அந்த நேரம் அவள் ஒருத்தி
முழுகிக் குளித்து விடடுத்
தண்ணீர்க் குடத்துடனே
மெல்ல நடந்து வந்தாள்

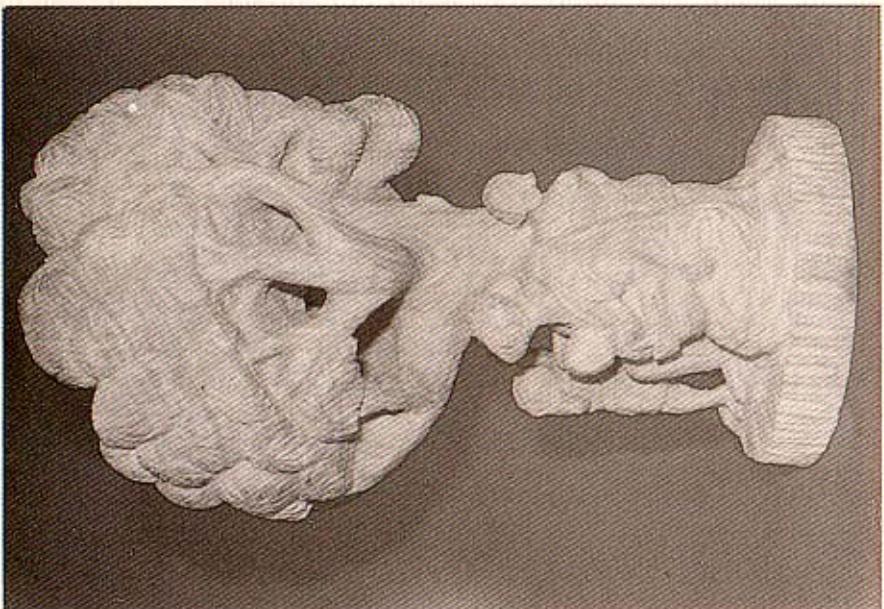
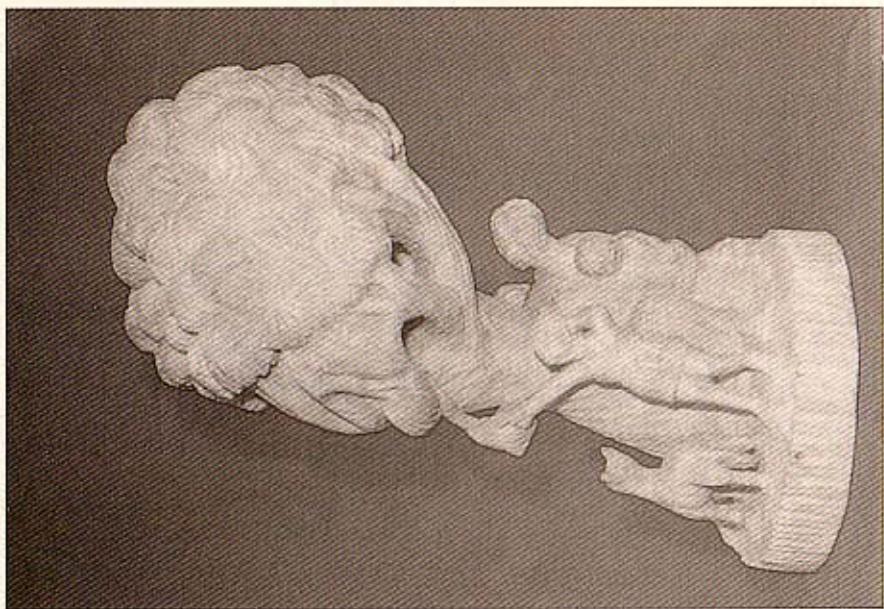
அவள் நடந்த கலையழகும்
நனைந்த உடையழகும்
மெலிந்த இடையுடனே
கலைந்த முடியழகும்
போலிந்த முகத்தினிலே
வடிந்த கலையழகும் - என்
தெளிந்த மனத்தினிலே
நிழல் போற் படிகிறது

விரிந்த புருவமதுள்
விதம் விதமாய் அளவெடுத்துக்
தெரிந்த விதம் போலச்
சிலையொன்றைச் செதுக்கிவைத்தேன்
வடிவமைதக் கொடுத்து விடடு
வந்தவஸும் சென்று விடடாள்
செதுக்கி வைத்த உருவமிக்கே
உங்கள் முன் இருக்கிறது.

அரிச்சந்திரன்

“சத்தியத்தைக் காத்த பாவி நான்”
வாய்மையே சத்தெமன்று
நாளெல்லாம் வாழ்ந்திருந்தேன் - என்
வாய்மைக்குக் கிடைத்த
பரிசு இது தானோ?
ஒரு பொய்யைக் கூறிவிட்டால்
உலகமே உன் காலில் என்றார்
பொய் கூற முடியாமல்
உண்மைக்காய் வாழ்ந்திருந்தேன்
வெள்ளிக்காக கேட்டவர்க்கு
அள்ளிக்கையால் நான் கொடுத்தேன்
கொள்ளிக்காக வாங்கலானேன் - பராபரமே
கொள்ளிக்காக வாங்கலானேன்
சத்தியத்தைக் காப்பதற்காய்
நாடு நகரிழுந்தேன்
மனிமுடியையும் துறந்தேன்
குடிமக்களை இழந்தேன்
மனைவியட்டேன் மகளை விற்றேன்
தீராத பழியடைந்தேன்
காடு மேடாய் நடந்தேன்
புணையனிடம் அடிமையானேன்
கடலையும் காக்க நான் துணிவு கொண்டேன்

அகதிக் குடும்பம்

ஆண்துளையே இல்லாத அபஸலக்ருடும்பமது
ஒலைக் குடிலமைத்து எப்படி யோ வாழ்கிறது
போனவருடத்துப் புரட்டாதி மாதத்திற்
புறப்பட்ட கணவனவன் போனது போனதுதான்

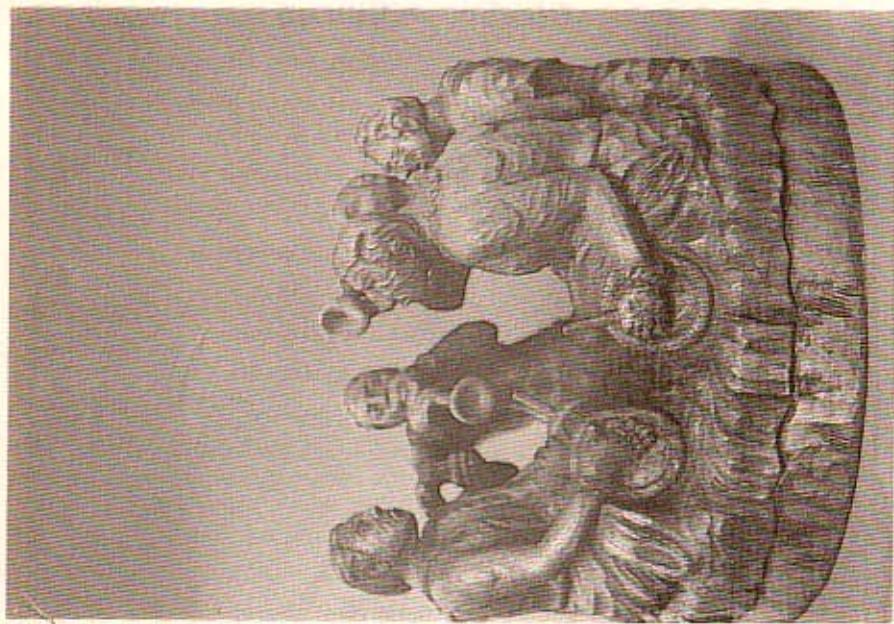
பாதிவயிற்றுடனே படுத்துவிட்ட சிறிக்களைச்
சோகக் கதை கூறிச் சொகுசாகத் தூங்கவைத்தாள்
விடிந்தும் விடியாத காலைப் பொழுதினிலே
எங்கேயோ கேட்ட ஒலி அவள் மனதைக் கலக்கியது

தடித்துப்பதைத்தெழுந்து தூங்கும் குழந்தைகளை
அடித்துத்தயிலெழுப்பி அப்படி யே ஒடுகிறாள்
எங்கிருந்தோ ஏவிலிட்ட ஏவுகளையொன்று
ஏவற்பசாசாகி இங்கே வெடிக்கிறது.

அள்ளிய குழந்தைகளைத் தள்ளி விழுத்தி விட்டுத்
தானும் நிலத்தினிலே விழுந்து படுக்கின்றாள்
மறுபடியும் எழுந்த அவள் ஒடுகிறாள் ஒடுகிறாள்
திக்குத் தெயியாமற் திசைமாறியோடுகிறாள்

சிறிப்பறந்து வந்த புக்காரா பொம்மரோன்று
காலைப்பிளந்து கொண்டு தாவிச் சுழல்கிறது
குரத்தான்டவம் தான் ஆட நினைத்ததுவோ
கோரப் பசியுடனே குத்திப் பதிகிறது.

ஆகாயம் தான் துணை அகதிக்கு என்றிருந்தும்
அது கூடக்கடைசியிலே கையைவிளிக்கிறது
அந்திரித்து வந்தவனும் அவள்தும் குழந்தைகளும்
அந்த மரத்தடியைத் தஞ்சமடைந்தனரே.

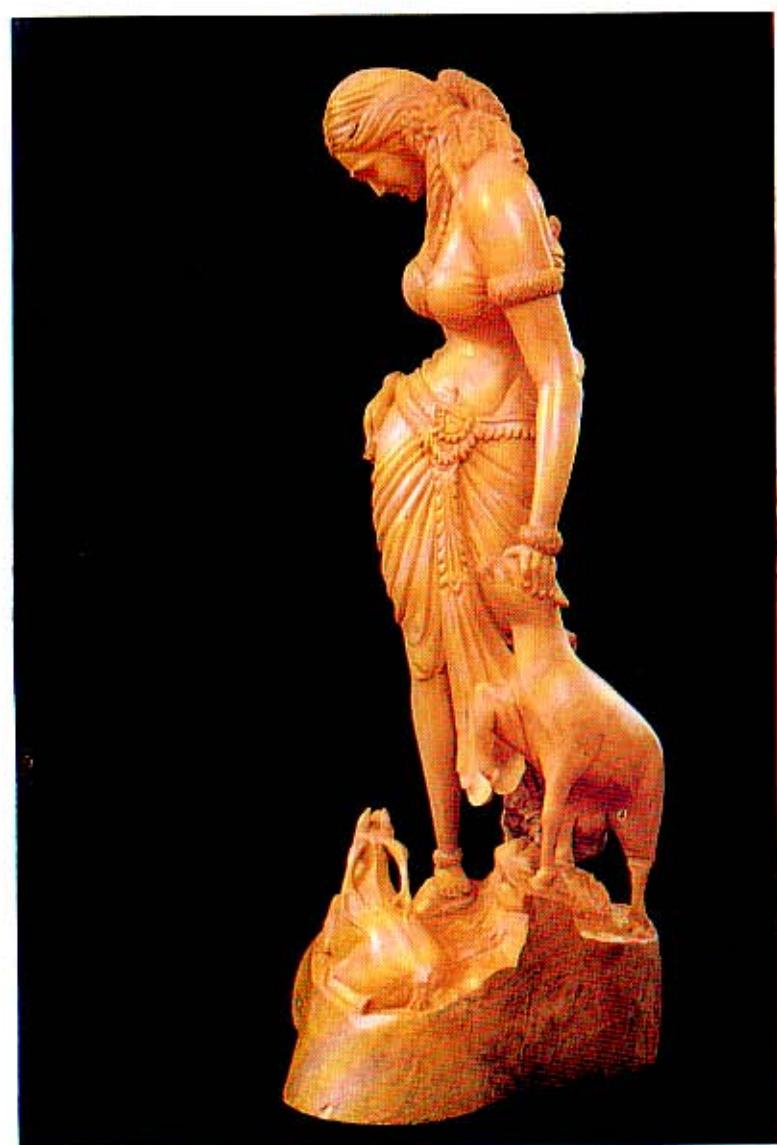
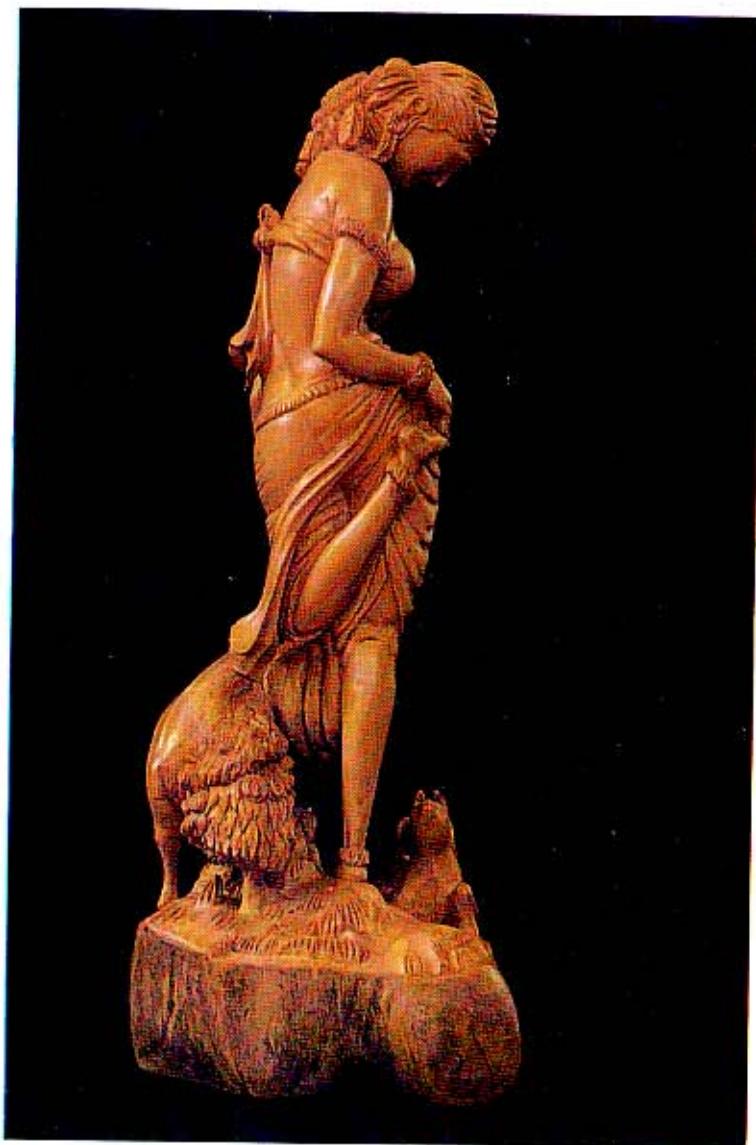
நாதஸ்வர இசைக்குமு

நாதகர மன்னர து
இசைவிருந்தின் போது
நானுமங்கச் சனத்திரளின்
நடுவிலிலே ஓராள்
கிடம்பழு மேள இடி
தாள ஒலி வகைகள்
கேட்டிருந்த வேளையிலே
கற்பணையின் தேவில்
பாதிவழி ஒடியங்கு
பார்த்த கலைக் காட்சிப்
பரிஜாமம் இசைக்குழுவாய்
பார்க்கின்றிச்சேக

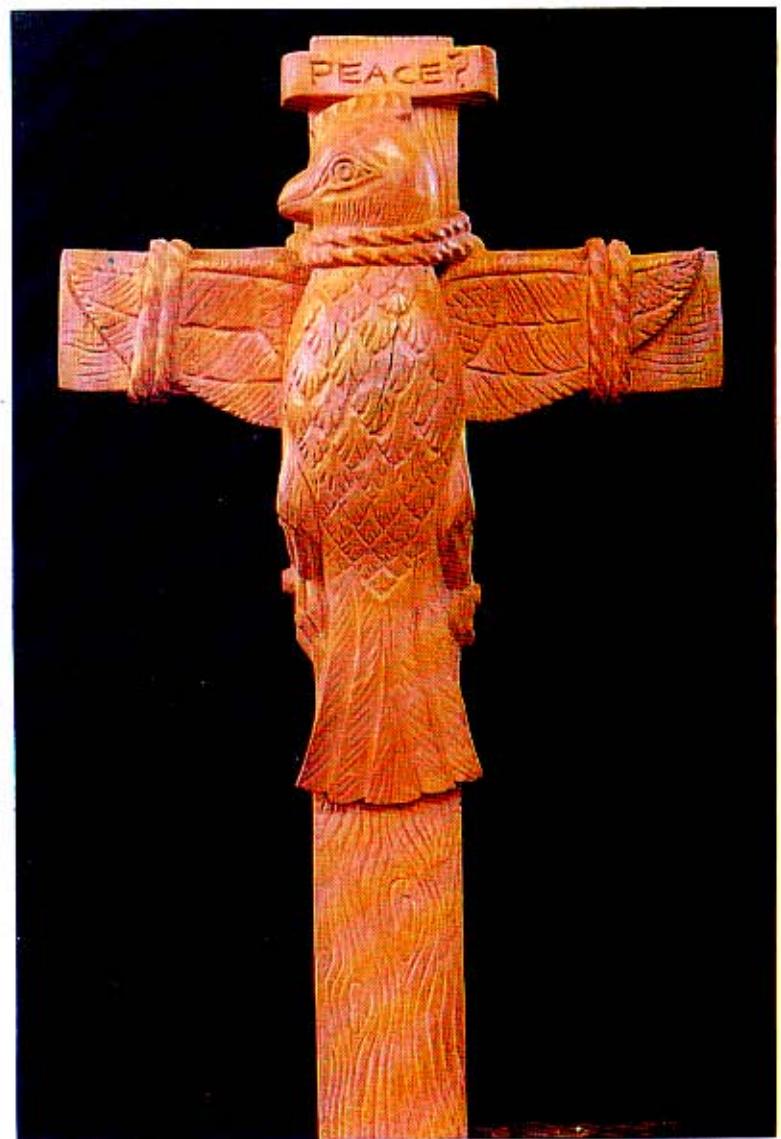
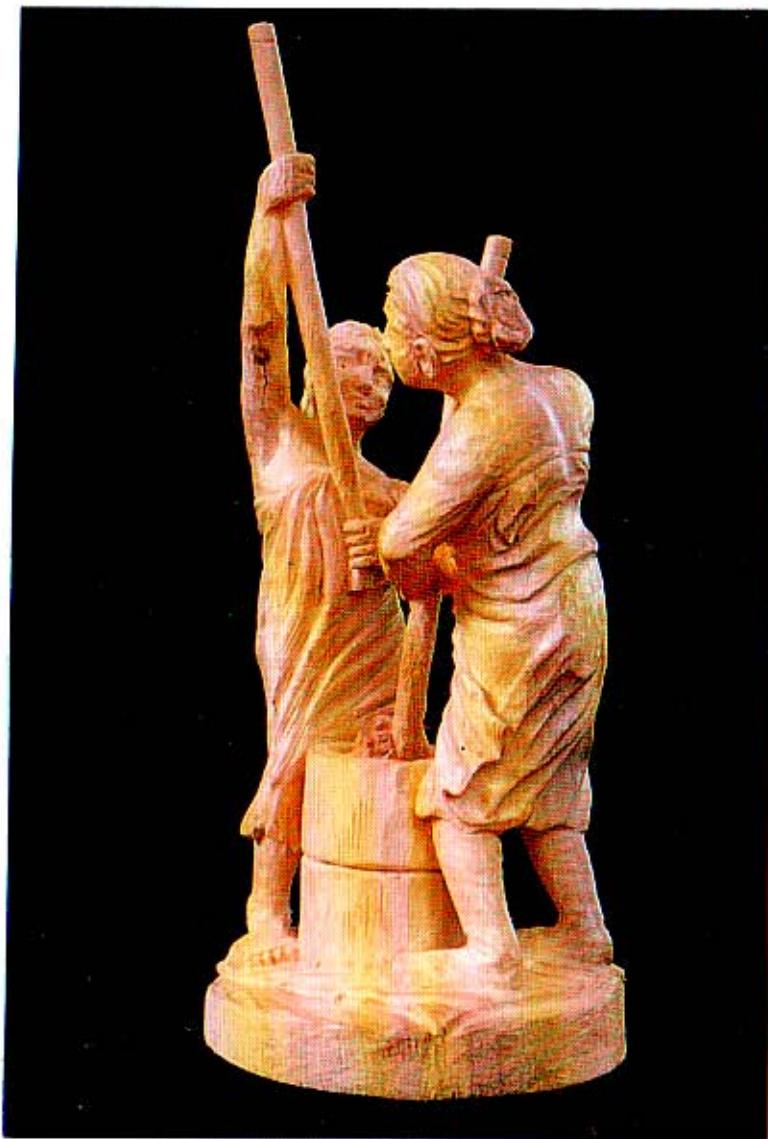

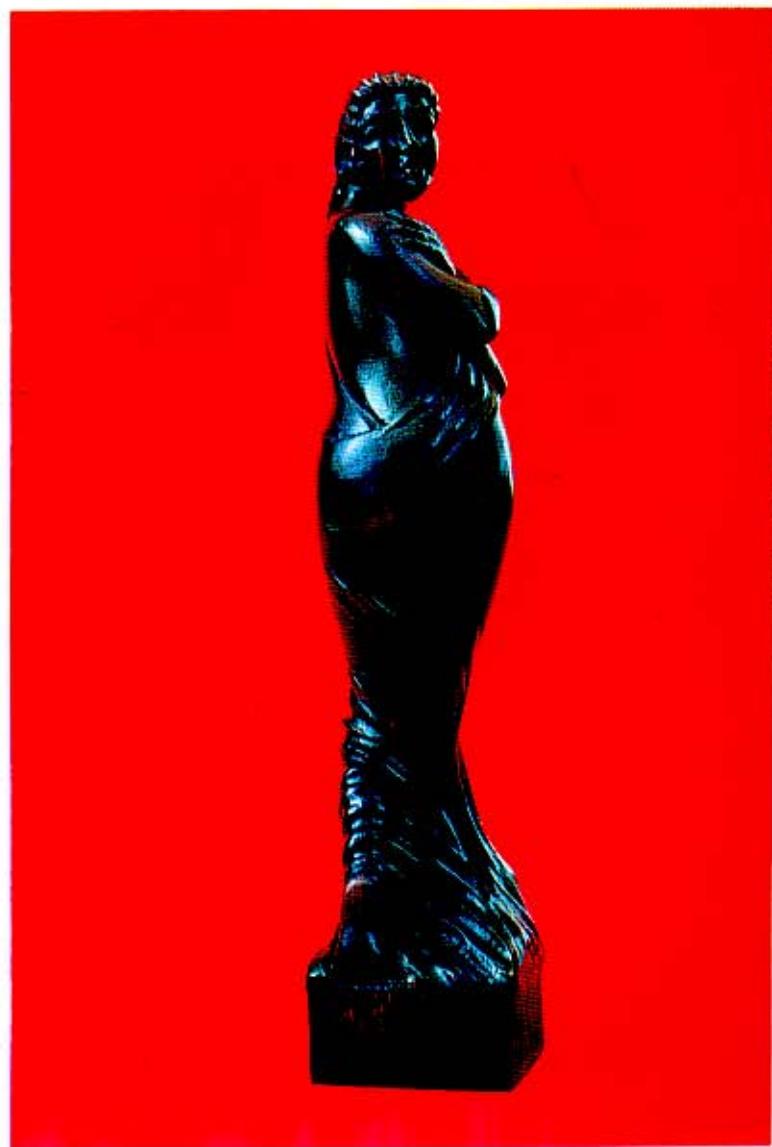

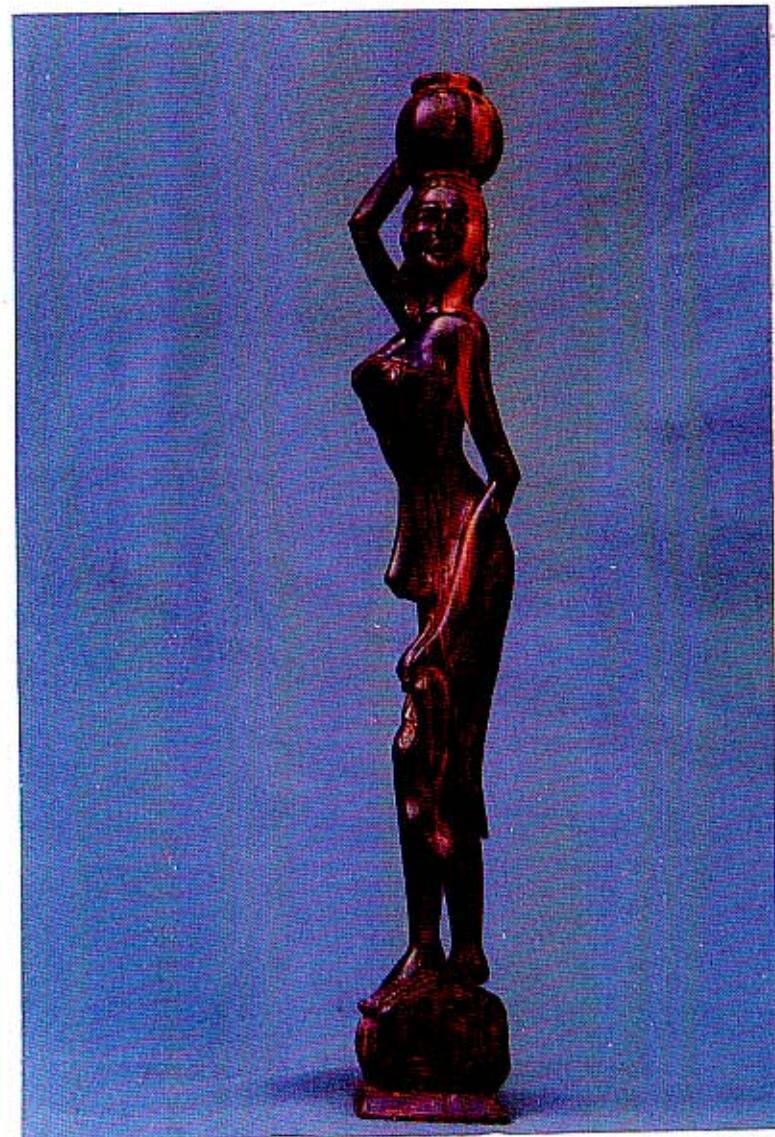
102. A bronze figure of a standing deity or guardian, possibly a Shishi (lion dog), holding a long staff or object in its raised right hand. It stands on a rectangular base.

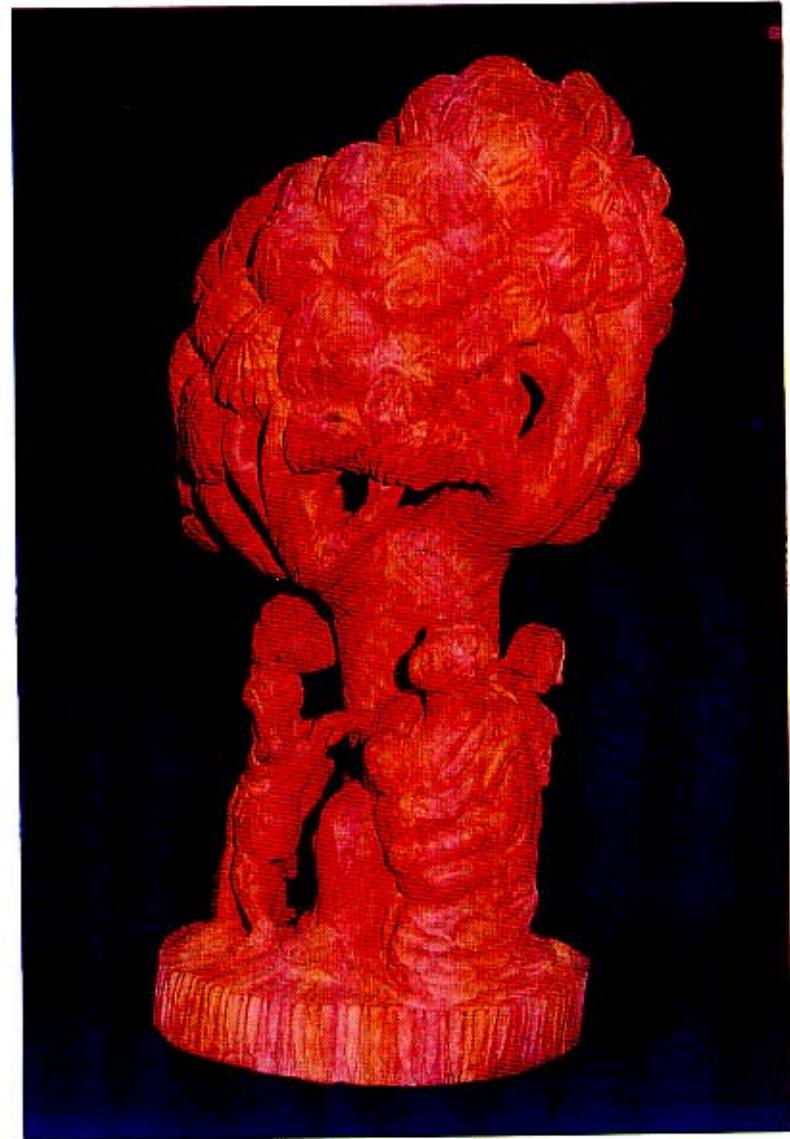

(Centre for Performing Arts)
Jaffna, Sri Lanka